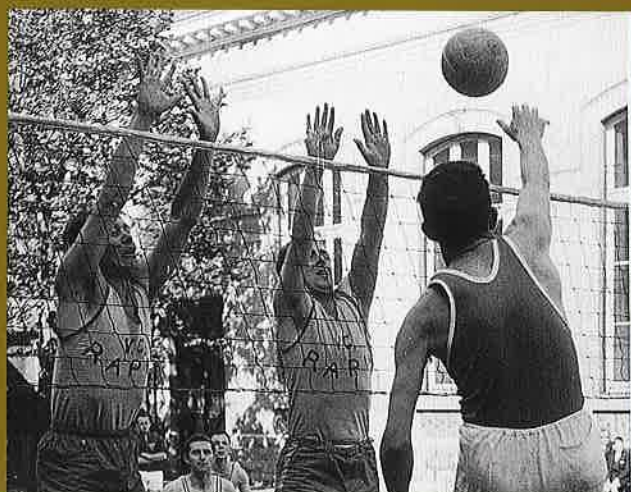
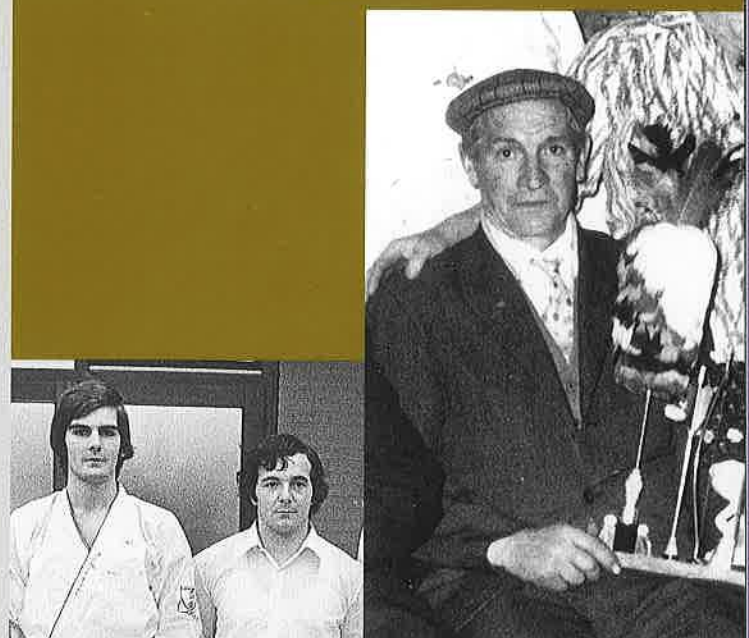

sport revue

De sporthistorie van Belsele, Nieuwkerken, Sinaai en Sint-Niklaas
Nr. 10 - juni 2005

IN DIT NUMMER VAN SPORTREVUE

- Inhoud – redactie – abonnementsvoorwaarden p. 421
- Atletiek. Deel 5: De laatste jaren aan De Witte Molen
Steve Wante p. 422
- 'Sinaai Girls' ontsproten uit F. C. Wijnveld
Etienne De Meester p. 426
- Sportcomité Koninklijke Belsele Sportief, actieve en alzijdige vereniging
Alfons Smet p. 429
- Tweemaal 'Paul' in Volleybalclub Rapid (-VWV)
André Van Landeghem p. 433
- Rust Roest, koninklijke turnkring met roots in Temse
Johan Heirbaut p. 435
- Tjeebogiem, kortstondige droom van een turnster
Johan Heirbaut p. 439
- Bergsport in het Waasland
Daniël Grumiau p. 440
- Schermclub Concordia
Steve Wante p. 444
- Wandelclubs en stappers
Etienne De Meester p. 445
- De Belseelse volleybalclub heet VC Belvoc
Alfons Smet p. 447
- Malpertus: tennis- en petanqueclub, een beroerde geschiedenis
André Van Landeghem p. 451
- Al 35 jaar karateclubs in Sint-Niklaas
Johan Heirbaut p. 453
- Biljartclub 't Volkshuis 30 jaar actief
Etienne De Meester p. 457
- Wel en wee van kruisboogschutters De Ware Vrienden
Steve Wante p. 458
- Kon. liggende wipmaatschappij De Kettermuitvrienden, een oorlogskind
Alfons Smet p. 461
- Het wat en hoe van de Landelijke Rijverenigingen
Luc Van Royen p. 463
- Liggende wipmaatschappij Puivelde Herleving ontbonden na sluiting van het lokaal
Etienne De Meester p. 466
- Reacties p. 467

REDACTIE

Redactie

Vaste medewerkers: Etienne De Meester, Daniël Grumiau, Alfons Smet, Luc Van Royen, Steve Wante. Eindredactie: André Van Landeghem en Johan Heirbaut.

Redactieadres

Stedelijke sportdienst, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas. Tel.: 03.760.91.71.
Fax.: 03.766.08.82. - E-mail: sport@sint-niklaas.be

Abonnementsvoorwaarden

De abonnementsprijs voor de twee nummers van jaargang 2005 bedraagt 6 EUR.
Je kan storten op rekeningnummer 068-2095520-56 van de Stedelijke Sportraad, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas met de vermelding "Sportrevue 2005".
De nummers verschijnen omstreeks juni en december.

Losse verkoop

Losse nummers zijn te koop - zolang de voorraad strekt - aan de prijs van 4 EUR per stuk.

ATLETIEK. DEEL 5: DE LAATSTE JAREN AAN DE WITTE MOLEN

Steve WANTE

1981 – Tijdens de nationale atletiekkampioenschappen behaalde ACW-er Willy Laureys brons op de 3000 m steeple. Vicky Pauwels had voordien het clubrecord hoogspringen van AC Waasland reeds op 2,10 m gebracht, een record dat tot vandaag nog steeds stand houdt. Ook Franky Heyndrickx verbeterde voor de 6de maal zijn record in het hinkstapspringen en bracht het op 14,67 m.

1982 – De onverslijtbare Bertrand De Decker behaalde brons op de nationale kampioenschappen. Stefaan Van Bellingen werd vierde in de tienkamp alle categorieën, maar was wel kampioen junioren. Te Helmond (NL.) werd hij tweede in de match Nederland – België in de achtkamp voor beloften.

Bij de dames waren de gloriejaren reeds lang voorbij. Enkel Marijke De Wilde op de middenafstand en Ria Van Landegem zijn het vernoemen waard. Laatstgenoemde liep de derde beste jaartijd op de 5000 m, de tweede beste op 10.000 m en op de marathon.

1983 – De club bevond zich op een dieptepunt en was tot in de vierde afdeling gezakt. Geen nieuwe talenten werden aangesloten. Bij de dames werd de doodsklok geluid. Ria Van Landegem ging over naar OLSE Merksem zodat enkel Marijke De Wilde nog iets of wat vertoon kon brengen.

1984 – Als men op een dieptepunt zit kan het enkel beter worden ... Zonder met de grote trom rond te gaan was er toch een gestage verbetering te bespeuren. De heren wonnen de interclubkampioenschappen in vierde afdeling en promoveerden terug naar derde. Tijdens de nationale kampioenschappen vergrootte de 40-jarige Bertrand De Decker zijn medailleverzameling met drie zilveren plakken (2 x kogelstoten: zomer- en wintercriterium en discuswerpen). Stefaan Van Bellingen werd 4de tijdens de kampioenschappen tienkamp en werd geselecteerd voor de match Frankrijk-Groot-Brittannië-België. Hij scoorde er 7222 punten wat meteen een fameus clubrecord betekende. In de tienkamp te Sint-Niklaas lukte Jean Van Damme ook een puike prestatie waarmee hij eveneens tot de besten van het land behoorde. Erwin Naessens liep nieuwe records op de 3, de 5 en de 10.000 m. In de marathon van Berchem liep Eddy Janssens een nieuw clubrecord met een tijd van 2 uur 30 min. 10 sec. De scholier Jan Van Gavere overtuigde op de 800 m. Eén lichtpunt bij de cadetten: Sven Vanremoortel die over 1,70 m wipte. Bij de dames luidde nog steeds de doodsklok.

1985 – Op de nationale kampioenschappen had Stefaan Van Bellingen eindelijk een medaille te pakken: brons. Stefaan nam ook deel aan het polsstokspringen in een interna-

Tienkamper Stefaan Van Bellingen

tionale wedstrijd te Aalborg (Denemarken). Met een worp van 52,40 m lukte de onverslijtbare Bertrand De Decker de 2de beste jaarprestatie. Hij stond meteen in de nationale ploeg die het opnam tegen West-Duitsland en Polen. De Belgen verloren met amper 10 punten van de West-Duitsers.

1986 – De onverwoestbare De Decker flikte het weer tijdens de kampioenschappen. Hij werd tweede bij het kogelstoten en derde bij het discuswerpen! Opnieuw stond hij als discuswerper in de nationale ploeg, die te Woluwé-St-Lambert kamp leverde tegen Australië en Engeland. Nog op de nationale kampioenschappen werden tienkampers Van Bellingen en Van Damme respectievelijk vijfde en zesde en liep Erwin Naessens tussen de beste atleten op de 1500, de 3000, de 5000 en de 10.000 m. Eindelijk kwam er ook wat nieuw bloed de gelederen versterken. Scholier Filip Soetens ontpopte zich als degelijk sprinter en verspringer en trad zo in de voetsporen van zijn vader Georges (zie vorig nummer). Sven Vanremoortel wipte al over 1,85 m. Bij de cadetten was Stefaan Van Nieuwenhuyze de nieuwe 'all-round'-atleet en Gerry Vanderkeelen een degelijk sprinter.

1987 – De onverzadigbare Bertrand De Decker veroverde met brons in het discuswerpen zijn zoveelste medaille tijdens de kampioenschappen. Met een sprong van 1,99 m werd Sven Vanremoortel Belgisch scholierenkampioen. In diezelfde categorie behaalde Stefaan Van Nieuwenhuyze een zilveren plak in het indoor hinkstapspringen. Met senior Marc Vercammen kreeg de club er een goede discuswerper en hamerslingeraar bij. Bij de dames maar één naam: Marijke Dewilde die goed presteerde op de loopnummers van 1000 tot en met de 3000 m.

1988 – Een aantal talentvolle jongeren sloot zich aan. Bij de meisjes noemen we: Elke Bogemans, Inge Verdonck, Dominique De Witte, Kristien De Wilde en Sarah Reynaert. Maar geen vergelijk met het niveau van 20 jaar geleden. Bij de jongens: Filip Faems, en Sven Vanremoortel die 2,01 m hoog sprong. Op 3 september trok de club naar de Nederlandse zusterstad Gorinchem voor een kamp tegen de lokale club Typhoon. Zoals gebruikelijk bij onze noorderburen werd het een wedstrijd voor alle categorieën. Ondanks de vele individuele overwinningen moesten de Waaslanders, door gebrek aan mankracht, toch de duimen leggen. Op 11 september werd Sarah Reynaert nationaal kampioene 400 m cadetten.

1989 – Dankzij haar goede prestatie op de 400 m werd Sarah Reynaert opgenomen in

Trainer Patrick Himschoot

de groep atleten die zich op de Olympische Spelen van 1992 ging voorbereiden. Met een tijd van 10.6 sec. op de 100 m evenaarde Filip Soetens de destijds betwiste prestatie van zijn vader van 31 jaar geleden. Sven Van Remoortel werd universitair kampioen hoogspringen.

Het vuur bij de oudere garde geraakte stilaan uitgedoofd. De laatste vonken werden nog geleverd door de veteranen Bertrand De Decker en Jef Moerloos, die beiden nog kampioen werden bij de veteranen. Eveneens bij de veteranen werd Theo Lutz derde in het speerwerpen. Voor zijn 35 jaar lange sportcarrière en schitterend palmares werd Jef Moerloos, alias 'Jef Nationaal' de eerste laureaat van de club.

1990 – Na vele jaren in de lagere regionen te hebben vertoefd kwam er hoop op beterschap. Er was een grote toestroom van jongeren die door kundige trainers werden opgevangen. De club telde nu bijna 300 atleten waarvan de helft tot de jeugd behoorde. Door het aanwerven van Patrick Himschoot had de club een van de beste sprinttrainers van het land. Met de komst van de Roemeen Mihail Ene kwam er een vedette bij. De 30-jarige licentiaat lichamelijke opvoeding Ene was politiek vluchteling. Hij was hinkstapspringer en kon 17,00 m als beste prestatie voorleggen, wat geen enkele Belg ooit lukte. Alhoewel hij de laatste twee jaren niet meer actief was kon hij de club nog grote diensten bewijzen. Met postman René De Boom had de club opnieuw een goede afstandloper. René werd 5.000 m-kampioen van de posterijen en won ook de 4de Reinaertloop te Belsele. Bij de dames was Linda Maes een goede sprintster. De scholier Sarah Reynaert veroverde de nationale titel op de 400 m indoor en werd tweede in open lucht, waarin clubgenote Kristien De Wilde als vijfde eindigde.

Elke Bogemans, viervoudig Belgisch kampioene

1991 – Onder leiding van trainer Fernand Tassent werd aan een kern afstandslopers en veldlopers gebouwd. Men begon van nul, dus ... afwachten.

De dames promoveerden bij de interclubkampioenschappen naar eerste landelijke.

1992 – Op zaterdag 22 februari vond de eerste indoormeeting van ACW in samenwerking met A.V. Lokeren plaats in Flanders Expo te Gent. Daar sneuvelden 12 clubrecords en een beste Belgische prestatie. De club kroop langzaam uit zijn dal. In de interclubkampioenschappen werd de herenploeg van ACW kampioen en promoveerde naar tweede landelijke.

Van de nieuw aangeslotenen vermelden we Eric Wijmeersch, een latere kampioen. Het jeugdbeleid wierp vruchten af. Bijna alle clubrecords werden herhaaldelijk gebroken. De revelatie bij de meisjes was Elke Bogemans. Zij werd viervoudig Belgisch kampioene bij de cadetten-meisjes: 60 m en verspringen indoor, 100 en 200 m in open lucht. Tijdens de National Youth Olympic Day te Gent won zij de 200 en de 300 m horden. Ook schreef zij de snelste jaarprestatie 300 m horden op haar naam. Liesbeth Van Bavel kroonde zich tot Belgisch kampioene op de 400 m horden juniorees.

Bart Pauwels werd kampioen cadetten kogelstoten indoor en Filip Faems won brons bij de meerkampen. Filip werd er tweede op de 60 m horden. Scholier Bart Feusels werd Vlaams kampioen op de 400 m. En om in herhaling te vallen: Jef Moerloos won zijn 11de titel kogelstoten bij de veteranen en werd ook nog 3de bij het hamerslingeren! Dit jaar

sneuvelden maar liefst 33 indoor- en 33 outdoor-clubrecords!

Begin september overleed Gerard Bontinck. Hij was van 1947 tot 1979 secretaris van de club en op het ogenblik van zijn overlijden reeds 15 jaar voorzitter van de stedelijke sportraad. In die hoedanigheid had hij kort voor zijn dood nog mee de aanzet kunnen geven voor de aanleg van een nieuwe stedelijke atletiekpiste aan het Recreatiepark De Ster.

1993 – Elke Bogemans mocht in januari de Trofee voor Sportprestatie 1992 van de stad Sint-Niklaas in ontvangst nemen voor haar vier nationale titels. Op de nationale jeugdkampioenschappen in zaal te Gent werd zij opnieuw kampioene op de 200 m en tweede op de 60 m. Bart Pauwels won er het kogelstoten en het hoogspringen en eindigde tweede in de meerkampen.

Met de aanwinst van Nancy Callaerts kreeg de club er een topvedette bij. Op de indoormatch België-Engeland, wat tevens gold als nationale kampioenschappen, werd ze vijfde en derde Belgische. Nog twee andere clubgenoten namen hieraan deel: Eric Wijmeersch die derde werd op de 200 m, maar eerste Belg en Hans Van Buynder die de 400 m liep. Op 7 maart vonden te Sinaai de nationale kampioenschappen veldlopen voor cadetten en scholieren plaats.

Tijdens de Belgische kampioenschappen in open lucht won cadet Bart Pauwels het

Filip Faems, record en Belgische titel op 60 m horden

Bart Pauwels, nationaal record kogelstoten bij de cadetten

kogelstoten (nationaal record) en haalde hij zilver in het discuswerpen. Scholier Elke Bogemans werd nipt verslagen en moest tevreden zijn met zilver. Op de 110 m horden was Filip Faems slechts 1/100ste sec. langzamer dan de overwinnaar, dus ook zilver. Nancy Callaerts won het koninginnenummer, de 100 m alle categorieën. Het was 17 jaar geleden dat de club zo iets nog mocht vieren met Chris Soetewey. Bij de veteranen wonnen De Decker het discuswerpen en Moerloos kogel en schijf in hun respectieve categorie.

1994 – Het was nu de beurt aan Nancy Callaerts om door het stadsbestuur gelauwerd te worden: zij won de Trofee voor Sportprestatie 1993. Ze haalde ook het minimum op de 60 m in zaal om deel te nemen aan de Europese kampioenschappen te Bercy (Fr.).

Elke Bogemans verlengde haar titel op de 200 m scholieren en eindigde tweede op de 60 m

in zaal. In dezelfde categorie werd Filip Faems kampioen op de 60 m horden (met nieuw Belgisch record) en Bart Pauwels eindigde tweede in het kogelstoten.

Tijdens de interland België-Frankrijk in zaal eindigden Nancy Callaerts (60 m) en nog-scholier-zijnde Elke Bogemans (200 m) allebei 3de, na de Fransen. Ook Eric Wijmeersch, Filip Faems en Hans Van Buynder namen deel.

Op de openluchtkampioenschappen verlengde Elke Bogemans haar 200 m-titel en greep Bart Pauwels de titel in het kogelstoten. Eric Wijmeersch werd tweede op de 100 m alle categorieën. De honger van Bart Pauwels was niet gestild, hij pakte zilver in het kampioenschap meerkampen op amper 12 punten van de winnaar. En dat de sprinters van ACW het uitstekend deden bewijst hun derde plaats op de 4 x 100 m en de titel op de 4 x 200 m tijdens de kampioenschappen.

Ondertussen vorderde de aanleg van de nieuwe piste aan De Ster en was het aftellen naar de openingsdatum.

'SINAAI GIRLS' ONTSPROTEN UIT F. C. WIJNVELD

Etienne DE MEESTER

F. C. Wijnveld

De liefhebbersploeg F. C. Wijnveld is in 1976 ontstaan door een afscheiding van F. C. De Wip die in Waasmunster hun terrein hadden. Op een stuk grond, eigendom van Antoine Van den Elsken, achter de huizen aan het Wijnveld legden vrijwilligers het nieuwe voetbalterrein aan. De mannen konden beginnen. Het werden er spoedig zoveel dat met een tweede en zelfs met een derde ploeg werd ingeschreven in de competities van het Wase Liefhebbersverbond, kortweg Walivo. Marcel Van Cauwenberghe als voorzitter en Antoine Van den Elsken als secretaris stonden van bij de start aan het roer. Tot de stichters en medewerkers van het eerste uur behoorden eveneens Willy Smet, Willy Laheyne, Liliane en Herman Maes, Gilbert Aerts en Raf Van Puymbroeck. In 2005 speelt F. C. Wijnveld nog steeds met één ploeg op zaterdag en twee ploegen op zondagmorgen.

Als 'Wijnveld Girls' de mannen achterna

Begin de jaren tachtig groeide bij de wederhelften van de heren de goesting om ook eens tegen een balletje te trappen. Het was

bakker Antoine Van den Elsken zelf die zich voor de kar spande en het bestuur kon overtuigen om de meisjes een kans te geven. 'Doelvrouw' Liliane Maes droeg als eerste de aanvoerdersband.

De 'Wijnveld Girls' begonnen heel bescheiden met af en toe een vriendschappelijke wedstrijd. Na enkele opdooffers verbeterde het spel door veel en hard te trainen. In 1983 waren de meisjes klaar om de stap te wagen naar de damesreeks van Walivo. Ook daar groeide de ploeg o. l. v. trainer Rudy Van den Elsken (zoon van Antoine) snel, zodat ze de kampioenstitel én de beker veroverden. De ploeg was klaar voor een nieuwe uitdaging.

Als 'Sinaai Girls' in de Koninklijke Belgische Voetbalbond (K.B.V.B.)

Het gebeurde weerom onder impuls van Antoine Van den Elsken dat de club de overstap naar de K.B.V.B. waagde. Daarvoor moest de damesafdeling haar naam veranderen in 'Sinaai Girls'. De ploeg startte in 1988 overdonderend in de provinciale reeks want ze behaalden de titel met het maximum van de punten. Bovendien dwongen ze, met o.a. Peggy Audenaert, via de eindronde met de andere provinciale kampioenen, de promotie naar tweede nationale af.

De ploeg die op 1 mei 1993 de titel veroverde en als kampioen naar de hoogste afdeling promoveerde - boven v.l.n.r. Maddy Lerno, Anja Roels, Peggy Audenaert, Kathy Mertens, Christel Feliz, Mieke Beirnaert, Els Van Daele, Chantal de Meester en Sigelinde Mergan - onder v.l.n.r. Veerle Corveleyn, Sarina Heirbaut, Christa De Coene, Ulrike Huygens, Claudia Vonck, ?, Gwendoline Haegens en trainer Rudy Van den Elsken

De overgang werd goed verteerd. Na de derde plaats in 1989-90 met aanwinst Anja Roels, de achtste plaats in 1990-91 en de vierde plaats in 1991-92 met de nieuwkomers Ulrike Huygens en Gwendoline Haegens, brak de tijd aan om een hoofdrol te gaan spelen.

Het seizoen 1992-93 werd er één om in te lijsten. Op de laatste speeldag prijken Sinaai en DVK Gent met gelijke punten bovenaan het klassement. Meer dan 500 toeschouwers zagen hoe de Wase meisjes in de allesbeslissende wedstrijd hun tegenstrevers overklassen met een ruime 5-0 score. Els Van Daele (2), Peggy Audenaert, Cathy Mertens en Christa Coene zorgden voor de doelpunten. 'Sinaai Girls' kroonde zich tot kampioen met 39 punten (18 x winst) uit 22 wedstrijden. De trainer droeg deze titel op aan zijn vader, de stille kracht achter de club. De laatste stap naar de hoogste voetbalafdeling was een feit.

Ook aandacht voor de jeugd in eerste nationale

'Sinaai Girls' had twee seizoenen nodig om zich aan te passen vooraleer het zich ontpopte tot een vaste waarde in eerste nationale. Daarbij zag het bestuur in die periode meermaals een goede speelster naar een topploeg vertrekken. Ulrike Huygens, Femke Maes, Sarina Heirbaut en Gave Van Poucke stapten over naar Anderlecht terwijl Nancy Struylaert, Peggy Van Puymbroeck, Peggy De Meester, Anja Van Houte en Carolien Haegens voor SK Aalst kozen. Sommigen keerden nadien wel terug.

Het ijverige bestuur besteedde heel wat aandacht aan de opleiding van jonge speelsters. En met succes. Na twee verloren halve finales wonnen de meisjes driemaal de nationale eindronde. In 1994 klopten ze Anderlecht met 2-1, in 1996 Herk met 4-0 en in 1997 Kuurne met 6-2. Lien Braem, Katrijn Windey, Gave Van Poucke en Sarah Van Houte werden opgeroepen voor de nationale ploeg (-18 jarigen). Ook voor de interland België-Schotland (3-2) op 25 november 2001 op Puyenbeke stonden een vijftal 'Sinaai Girls' in de selectie.

Twee bekerfinales op de Heizel

Andere hoogtepunten uit de 15 seizoenen in de KBVB zijn ongetwijfeld de twee bekerfinales in het Koning Boudewijnstadion op de Heizel in Brussel.

De eerste finale vond plaats in 1997. Na winst van blauwwit in de halve finale tegen SK Aalst moesten ze na een 3-0 verlies de beker aan Rapide Wezemaal laten.

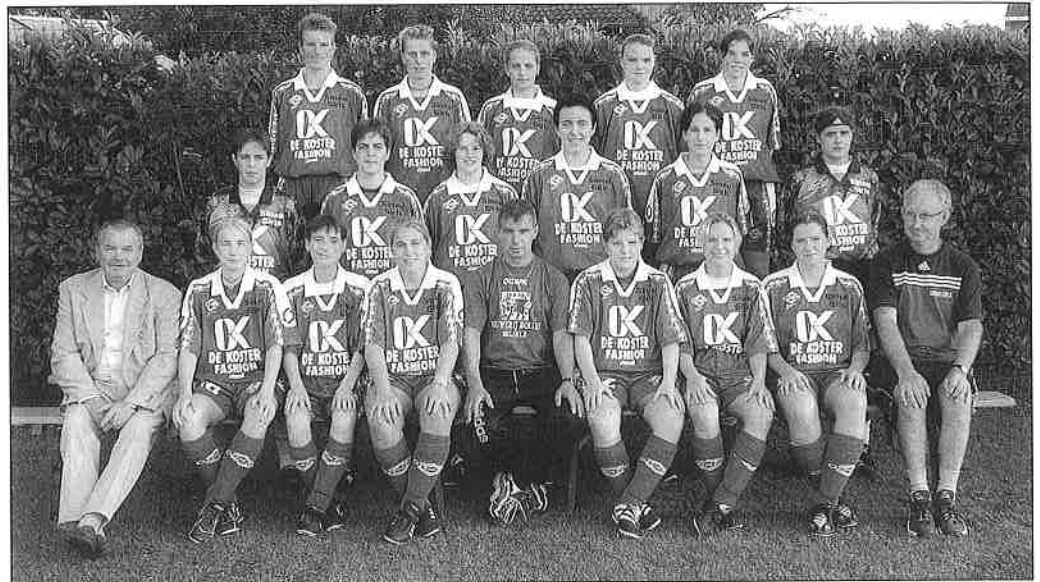
De tweede bekerfinale dateert van 27 mei 2001. De 250 meegereisde supporters zagen dat Wezemaal met een 4-1 zege andermaal te sterk was voor de meisjes van trainer Rudy Van den Elsken.

De trainer werd voorzitter

Bij het begin van de competitie 2004-05 zette Marcel Van Cauwenberghe een stap opzij om als erevoorzitter het wel en wee van de club te blijven volgen. Trainer van "het eerste uur" Rudy Van den Elsken nam het voorzitterschap over en fungeert tevens nog als gerechtigd

Geen gebrek aan supporters bij de wedstrijd die in 1993 over de titel besliste

De damesploeg in 2001

- onder v.l.n.r. voorzitter Marcel Van Cauwenberghe, Leen Van Damme, Hilde De Poorter, Katrien van Rooy, trainer Rudy Van den Elsken, Elien Van Overloop, Sylvie Claessens, Lien Braem en ploegafgevaardigde Herman Maes
- midden v.l.n.r. Nicky Van de Velde, Mieke Verschooren, Gwendoline Haegens, Els Van Boven, Katrijn Windey en Gave Van Poucke
- boven v.l.n.r. Wanda Segers, Anja Roels, Jessie De Vos, Sandy Jansens en Martine De Witte

correspondent en penningmeester van de club. Eerst volgde Frank Cooreman hem op als trainer; nu is Nico De Vleeschhouwer de sportieve baas.

Het secretariaatswerk berust in handen van Luc Audenaert. Verder zorgen ondervoorzit-

ter Willy Laheyne en ploegafgevaardigde Herman Maes ervoor dat de 'Sinaai Girls' in 2005 nog steeds met vier ploegen (dames eerste nat., junioren nat., dames prov. en een jeugd ploeg) actief zijn.

Bron: Marcel Van Cauwenberghe

De ploeg in 2004

- onder v.l.n.r. An Haevermans, Karolien Haegens, Ellen Van Trier, Katrien Roels, Hadewyck Heyrman, Angelique De Wulf, Katrien Van Rooy, Lien Vets, Mieke Verschooren en Sarina Heirbaut
- midden v.l.n.r. voorzitter Marcel Van Cauwenberghe, K. Pauwels, Karen De Belie, Tamara De Leenheer, dhr. en mevr. Van de Velde, Nadine Van Haut, Katja Sterck, trainer Frank Cooreman en afgevaardigde Léon Van de Wiele
- boven v.l.n.r. Manuela Mus, Elien Van Overloop, An Van den Broeck, Peggy Audenaert, Liselotte De Bruyn en Anja Roels

SPORTCOMITE VZW KONINKLIJKE BELSELE SPORTIEF, ACTIEVE EN ALZIJDIGE VERENIGING

Alfons SMET

Historisch overzicht

In 1945 werd door Hubert Boelens en Petrus Lenssens het sportcomité Belsele Sportief gesticht, in feite de voortzetting van een groep sportieve mensen die reeds tijdens de oorlogsjaren activiteiten organiseerden in hun lokaal café De Kroon aan de dorpsplaats te Belsele. Onder de pioniers bevonden zich de drie zonen Albert, Robert en Gilbert De Smedt.

Belsele Sportief had als doelstellingen: sport, cultuur en sociale inbreng.

Reeds in 1944 en 1945 was in Belsele telkens een beroepsrennerswedstrijd ingericht, respectievelijk gewonnen door Marcel Boumon en Gerrit Schulte, de meest populaire zesdagenrenner.

In 1946 werd Hubert Boelens verkozen tot burgemeester van Belsele. Om die reden werd het voorzitterschap overgedragen aan

de sportieve figuur Gaston De Vijlder, die zich even voordien in Belsele had gevestigd. Op 20 april 1948 werd de toen 19-jarige Alfons Smet op vraag van de voorzitter in het comité gekozen.

Vanaf die dag werden Gaston en Alfons de uitbouwers van deze ambitieuze vereniging.

Op 29 maart 1950 werd Alfons verkozen tot secretaris, een functie die hij ononderbroken zou bekleden tot 2001.

In de Gemeenteraad van 6 april 1954 werd Belsele Sportief erkend als "Gemeentelijk Sportcomité".

Op 5 maart 1979 werd het comité uit juridisch oogpunt omgedoopt tot vzw.

In 1993, na 43 jaar trouwe dienst ging voorzitter Gaston De Vijlder op rust; hij werd opgevolgd door de huidige, dynamische voorzitter Hilaire Piron.

Het Sportcomité werd op 29 juni 1995 door Zijne Majesteit Koning Albert II tot Koninklijke maatschappij verheven.

De ploeg van Belsele Sportief bij het teerfeest t.g.v. het tienjarig bestaan in 1954

Zittend v.l.n.r. Alfons Smet, secretaris, Petrus Lenssens, ondervoorzitter, Hubert Boelens, stichter en burgemeester, Gaston De Vijlder, voorzitter, Ghisleen Abeel, schepen, Fernand Van Bossche, hulpsecretaris; middenrij staand v.l.n.r. Cesar De Smet, penningmeester, Camiel Van Uytfange, René Vercauteren, Omer Van Bogaert, Frans De Vleeschouwer, Antoon De Smet, Petrus De Beule, Gaston Van Den Branden, Alois Geerinck; achterste rij v.l.n.r. Jozef Van Den Broeck, Jozef Rossaert, Leo Sturm, Lucien De Smet, Kamiel De Deene, Roger De Smedt, Gilbert De Smedt, Eduard Meul

Een heel jaar door organiseren was en bleef het parool:

A. Wielerwedstrijden

Van 1953 tot 1991 werden 39 wedstrijden voor beroepsrenners ingericht met alle vedetten van toen, zoals blijkt uit de prachtige erelijst.

Wim Van Est was de eerste winnaar. In zijn spoor volgden tal van bekende namen, waaronder Rik Van Looy, Rik Van Steenberghe, Peet Oellibrandt, Gilbert Maes, Eric De Vlaeminck, Gerben Karstens, Peter Post, Theo Verschueren, José De Cauwer, François Van Vlierberghe, Frans Van Looy en André Dierickx.

Belsele Sportief heeft nooit aan vedetten of groepen startgelden betaald. Het hoogste aantal deelnemers ontving zij in 1967 met 174 beroepsrenners.

De eerste beroepsrennerswedstrijd werd betiteld als "Omloop van het Waasland"; deze benaming werd overgenomen door Het Vrije Waasland en vanaf 1954 werd het "Grote Prijs van het Waasland".

De teleurstelling begon in 1990 met slechts 21 vertrekkers. De rondjes werden verreden als toeristen om uiteindelijk met het akkoord van de groep Dirk Heirwegh van Zele te laten zegevieren.

In 1991 volgde de tweede opoffer van for-

maat met 63 deelnemers. Het lusteloos rijden van de renners veroorzaakte een achterstand van 11 minuten met het gevolg dat 30 renners uit koers werden genomen, slechts 17 aankomsten, "awoert"-geroep van de vele toeschouwers en het besluit van de organisatoren om voor de 400.000 fr. een andere formule uit te bouwen voor eliten zonder contract.

Zo werd in 1992 een nieuwe wedstrijdformule samengesteld met als titel "Het Kampioenschap van het Waasland" voor eliten zonder contract met een prijzenpot van 100.000 fr., klassementen en gericht naar wielerploegen. Dit alternatief werd van meet af aan een groot succes, een massa toeschouwers en een sprankelend sportvertoon. De grote dinsdagkermis was in ere hersteld.

Erelijst Kampioenschap van het Waasland: Bart Heirwegh (1992, 1995, 2002), Gunther Van den Bossche (1993), Danny Minnaert (1994), Ronny De Meuter (1996, 1997, 1998), Peter Schoonjans (1999, 2001), Steven Caethoven (2003), Gordon Mac Cauly (AUS) (2000 en 2004).

Hoogste aantal deelnemers 128.

B. Nevenorganisaties

Het geldgewin van winterorganisaties zoals operette-, toneel-, goochel-, en showavonden, paardenkoersen en motorcrossen gepaard aan publiciteitsacties werd gebruikt voor de

Aankomst van de 6de Grote Prijs van het Waasland op 10 juni 1958 met als uitgesproken winnaar Rik Van Looy voor Frans Van Looveren en Martin Van Geneugden

Bestuur en leden in 1983. Zittend v.l.n.r.: Géry Smet, hulppeningmeester, Hilaire Piron, penningmeester, Willy Laureys, Kamiel De Deene, Dr. Karel Vercruyssen, Paul De Vidts, burgemeester, Hubert Boelens, erevoorzitter; Gaston De Vijlder, voorzitter, Alois Geerinck, erevoorzitter, Alfons Smet, secretaris, Omer Van Bogaert, cinéast; middenrij staande v.l.n.r. Antoon De Smet, Hilaire Huys, Gustaaf Van Uytfanghe, Robert Van Wiele, cinéast, Bob Dickschen, Eddy Vanhuffel, Freddy Laureys, Roger Blommaert, Eric Verdonck; achteraan v.l.n.r. Jef Maes, Franky De Deene, Hugo Van Haever, Eddy De Maere en Bob Lenssens

wielerwedstrijden tijdens de zomermaanden. "De drie Charels" brachten 25 jaar glitter en show met hun revues.

C. Filmploeg "Zo leeft Belsele"

In 1958 werd onder de auspiciën van Belsele Sportief een filmploeg opgericht door de leden en cineasten Kamiel De Deene, architect Omer Van Bogaert, Paul Ongena en Alfons Smet als commentator.

Aanvankelijk was de bedoeling om de georganiseerde wielerkoersen op film te brengen. Nadien werd dit uitgebreid tot allerlei festiviteiten zoals jubilea, schoolfeesten, inhuldigingen, openbare vieringen en alle sportdisciplines.

Ieder jaar werden zowat 40 à 45 onderwerpen op groot scherm gebracht voor twee bomvolle zalen.

De filmploeg kreeg in de loop van de jaren nog versterking met Robert Van Wiele, Ingrid en Franky De Deene. Bij de overschakeling naar video vervoegden ook Willy Boel, Juliana Smet, Eddy Roels en Camiel De Vooght het team. Samen leverden zij professioneel werk.

Het te hoge prijskaartje verplichtte het comité om het filmwerk te beëindigen in 2001.

Het hoeft geen betoog dat 40 jaar filmarchief een schat van informatie biedt over Belsele en zijn inwoners en een rijke bron zal zijn voor het nageslacht.

D. Het jaarboek van Belsele Sportief

Vanaf 1969 werd "Het jaartijdschrift" uitgegeven, momenteel uitgegroeid tot een kanjer van 170 bladzijden. Buiten de publiciteit van sponsors wordt 17 % van dit boek besteed aan het volledige kermisprogramma van Belsele, de activiteiten van andere verenigingen en een alfabetische index met vermelding van alle adverteerders met telefoon- en faxnummers. Dit jaarboek wordt op 2500 exemplaren gedrukt en gratis huis aan huis bedield in Belsele. Met de opbrengst aan publiciteit worden momenteel 5 wielerwedstrijden georganiseerd tijdens de kermisperiode.

E. Grote Prijs Raymond Impanis.

Deze klassieke wielerwedstrijd werd georganiseerd van 1982 tot 1994 door de verenigde K.B.W.B.-organisatoren van groot Sint-Niklaas onder de bescherming van het stadsbestuur.

Belsele Sportief nam het secretariaat en de financiële taken voor zijn rekening. Een speciale bijdrage hierover volgt in een volgend nummer.

F. Liefdadigheidsacties:

Belsele Sportief was initiatiefnemer voor meerdere liefdadigheidsacties ondermeer:

- Hulpactie "Vredesbrood" van Pater Pire 1962,
- Boemerangactie 1972,

- 20 jaar lang grote Sinterklaasfeesten voor de kinderen,
- op 28 april 1974 organisatie samen met Stock Americain van een internationale wielervedstrijd ten bate van "Ziekenzorg Belsele" met een opbrengst van 10.460 fr. De wedstrijd werd gewonnen door Geert Malfait.
- Hulpactie "Belsele helpt Roemenië " 1989.

Het doel van deze vereniging was en is nog steeds de creativiteit in Belsele op te waarden en uit te breiden, om de inwoners een aangename ontspanning en een bruisend spektakel te bieden, door onbaatzuchtig en eendrachtig te werken met mensen die dezelfde doelstelling behartigen en nastreven, voor velen een levenswerk.

Voorzitters:

1945 – 1946	Hubert Boelens
1946 – 1970	Gaston De Vijlder
1970 – 1972	Kamiel De Deene
1972 – 1974	Hugo Delforge
1974 – 1992	Gaston De Vijlder
1993 - ...	Hilaire Piron

Hoofdsecretarissen:

1945 – 1949	Paul De Lombaerde
1950 – 2000	Alfons Smet
2001 - ...	Géry Smet

Hulpsecretarissen:

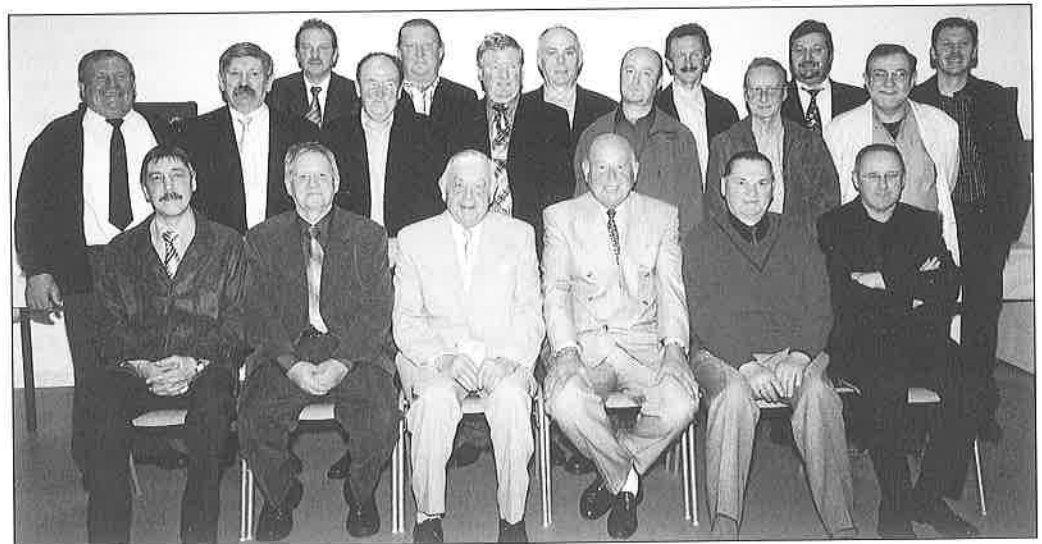
1954 – 1956	Fernand Van Bossche
1962 – 1973	Richard Soetens
1972 – 1991	Freddy Elewaut
1991 – 2005	Michel de Grande

Hoofdpenningsmeesters:

1945 – 1953	Cesar De Smet
1953 – 1962	Alfons Smet
1963 – 1979	Aloïs Geerinck
1979 – 1992	Hilaire Piron
1992 – 2000	Géry Smet
2001 - ...	Robert Van Wiele

Hulppenningsmeesters:

1948 – 1953	Alfons Smet
1965 – 1978	Hilaire Piron
1978 – 1992	Géry Smet
1992 – 2000	Robert Van Wiele
2001- 2004	Roger De Bruyn
2004 - ...	Robert Dickschen

Het Belsele Sportief anno 2005. Zittend v.l.n.r.: Géry Smet, secretaris, Robert Van Wiele, penningmeester, Alfons Smet, erevoorzitter, Hilaire Piron, voorzitter, Willy Laureys, ondervoorzitter, Michel De Grande, hulpsecretaris; staande v.l.n.r. Willy Boone, Freddy Elewaut, Jozef Maes, Clement Polfliet, Kris Boelens, Rudi Van Bosch, Paul De Smet, Rudy Van Oppens, Roger Blendeman, Gustaaf Van Uytfange, Eddy Vanhuffel, Robert Dickschen, Patrick De Tender; ontbreken op de foto Romain Dhooghe, Tom Elewaut, Paul Piron, Herman Thoen, Hans Troch en Luc Van Namen

TWEEMAAL 'PAUL' IN VOLLEYBALCLUB RAPID (-VW)

André VAN LANDEGHEM

De naoorlogse jaren waren blijkbaar zeer vruchtbaar voor de sport. Vooral tijdens de jaren vijftig, toen de oorlogsweeën wat waren uitgeklaard en de mensen opnieuw over wat financiële middelen beschikten, groeide het sportgebeuren naar een hoogtepunt. Nieuwe 'vriendenclubs' zagen het licht en de nog bestaande kregen een flinke heropleving. De acties van het toenmalige Nilos (thans Bloso) en de uitstraling van Sporta waren daaraan niet vreemd.

Tweemaal 'PAUL'

De apotheek 'Opsomer' aan de Antwerpse Steenweg werd in de vijftiger jaren geleid door 'PAUL' Opsomer, terwijl zijn medewerker 'PAUL' Rombaut heette. Het was deze laatste die, geruggesteund door zijn apotheker, in december 1955 van start ging met een volleybalclub, bestaande uit een aantal vrienden die het louter recreatief bedoelden. Voorzitter werd Paul Opsomer, stichter-secretaris-penningmeester was Paul Rombaut, erevoorzitter was dr. H. Van Driessche en mr. Tayemans was steunend bestuurslid. Als eerste spelers-leden staan genotuleerd: José Van den Houtaer, Honoré Steckelinck,

Hugo Vergauwen, Alex Van Assche, Alfons Geerinck, Hugo De Meulenaer, Marcel Heirbaut, die allen ruim drie jaar later de aansluiting bij het Nationale Volleybalverbond zullen overleven. Verder waren er aanvankelijk ook nog bij : Robert Bauwens, Willy Ivens (later bekende basketbalspeler), J. Lauwaert, Ferry De Munck, Frans De Niel, Walter Weemaes, Alfons Bruyninckx, Pierre Vinck, P. De Bruyne en Theofiel Heynderickx.

Voor Paul Rombaut was het een zoeken naar een geschikte oefengelegenheid. Hij kwam daarvoor terecht bij E.H. Louis Borremans, toenmalig 'surveillant' in het College en tevens proost van Sporta-Waasland. Deze gaf in zijn hoedanigheid van Sportaproost graag de speelplaats en zonodig een turnzaal ter beschikking met de onderliggende idee dat Paul dan ook wel zou instaan voor wat volleybaltraining bij de studenten, hetgeen dan voor Paul als een ideale recruteringsmogelijkheid werd gezien. Paul Rombaut was zo gedreven door het volleybal dat hij ook geregeld als trainer aantrad in de Normalschool, de VTS en zelfs in Sint-Carolus (doorbraak voor het meisjesvolleybal).

Rapid omstreeks 1960. Staande v.l.n.r. José Van den Houtaer, Honoré Steckelinck, Van Puymbrouck, Lucien Van Buynder, Paul Rombaut; gehurkt v.l.n.r. Hugo De Meulenaer, Marcel Heirbaut, Alex Van Asch

Rapid tijdens een wedstrijd op de speelplaats van het College; Paul Rombaut in verdediging rechts achter het net

Van recreatie naar competitie

Tijdens de vijftiger jaren ontstond in verschillende Sint-Niklase bedrijven en verenigingen eveneens een recreatieve volleybalclub, cfr. SVK, de Sint-Niklase politie, Hermes, Dynamo, De Kampeervrienden, ATB,

Stadspersoneel, ... Wat Walivo betekent voor het liefhebbersvoetbal, werd toen voor de genoemde volleybalclubs 'De Sint-Niklase Volleybalbond'. Daarin zorgde elke club voor vriendenwedstrijden, zo mogelijk voor een tornooi en ontstond ook een competitiekalender met twee afdelingen omdat enkele van de genoemde clubs, waaronder Rapid, zelfs over twee ploegen beschikten. In dat competitieverband waren Rapid, Politiesport en ATB elk jaar toonaangevend. Volleybalclub Rapid creëerde zo een jaarlijks tornooi met de betwisting van de 'Beker Opsomer' en vanaf 1959 ook het tornooi voor de 'Beker dr. Van Driessche'.

Het was precies in 1959 dat VC Rapid de aanvraag tot opname in het Belgische Volley-Ball Verbond verstuurde met een gunstig antwoord en het nummer 282 als gevolg.

Intussen hadden zich reeds verschillende spelerswissels voorgedaan zodat het eerste team gelicentieerde spelers bestond uit de hoger genoemde eerste groep, aangevuld met Albert De Wit, José Keppens, Willy Burm, Wim Lippens, Karel Van Overloop, Ghisleen Van den Hende en Lucien Van Buynder. Hierdoor was VC Rapid in de mogelijkheid om met twee ploegen in te schrijven.

Competitie kost geld, vandaar de zoektocht naar een sponsor die werd gevonden bij de heer Mertens van de garage Volkswagen. Vandaar de naamaanpassing 'VC Rapid-VW'. De jeugd ploeg kreeg zelfs de naam van 'De Kevers', roepnaam van het toenmalig klein model Volkswagen.

Rapid-VW in de showroom van sponsor Volkswagen; staande v.l.n.r. Paul Rombaut, Jan Bosteels, François Schelfaut, Dirk Heirman, Willy Van Buynder, Van Haver en Dirk Rombaut; zittend Marc Van Overloop en Lucien Van Buynder

Teloorgang

Aanvankelijk waren er in onze regio nog weining competitieploegen; het was andermaal Paul Rombaut die naar een oplossing zocht en ze ook vond in de opname van ploegen uit Zeeland, hetgeen door de Volleybalbond graag werd aanvaard. Vandaar dan ook vaak 'Internationale' wedstrijden en tornooien.

Rapid-VW onderscheidde zich in het aanvangsstadium door intense sportwerking, hetgeen o.a. blijkt uit het feit dat in het bondsblad 'Smash' van mei 1961 niet minder dan acht Rapidleden worden vermeld die het diploma van scheidsrechter hadden verworven: Albert De Wit, Paul Rombaut, Marcel Heirbaut, Ghislain Van den Hende, José Van

den Houtaer, Jan Bosteels, José Keppens en Wim Lippens.

Van de uitslagen en competitievorderingen hebben we helaas niets meer kunnen terugvinden ... een warme oproep dan ook naar de oud-spelers om ons daarvan een aanvulling te bezorgen voor volgend nummer. Het dient wel gezegd dat Rapid-VW de Sportagedachte sterk uitdroeg, o.a. door een feestnamiddag te organiseren met de kinderen uit het weeshuis van de Broeders. In de jaren zeventig werd Paul Rombaut het (te) veelzijdige sportmanagement een beetje moe. De heer De Boes zou hem opvolgen maar stilaan bloedde de werking onder de steeds hoger eisende sportdruk dood. Ook over deze latse periode kregen we volledigheidshalve graag enige aanvulling.

RUST ROEST, KONINKLIJKE TURNKRING MET ROOTS IN TEMSE

Johan HEIRBAUT

Van de vijf grote Sint-Niklase turnclubs is Rust Roest weliswaar de oudste in jaren, doch het minst lang actief in onze stad.

De vereniging werd gesticht op 19 november 1887 in de Scheldegemeente Temse. Zij vond onderdak op de eerste verdieping van herberg "De Spiegel" en ontleende haar naam aan één van de spreuken die er te lezen waren, namelijk: "*Rust is Roest voor de Jeugd, voor de Grijsheid zoete vreugd*". Toen dit lokaal te klein werd, verhuisde de turnkring voor enkele jaren naar "De Belgische Vlag" om eind 1904 haar intrek te nemen in de "Rubenszaal".

De club was aangesloten bij de Belgische Turnbond. De leden turnden aan de toestellen "*om onze ledematen te sterken, onzen geest te ontwikkelen en onzen wil te stalen*". Zij namen deel aan wedstrijden en trokken doorheen het Waasland om demonstraties van hun kunnen te geven. In 1912 beschikte Rust Roest reeds over een jeugdgroep, de leerlingen. Turnen was in de beginjaren een pure mannenzaak. Het zou duren tot 22 mei 1922 alvorens een "turneressenafdeling" het levenslicht zag.

Op 21 mei 1951 verkreeg Rust Roest de ere-

titel 'Koninklijk'. De herenafdeling werd in 1961, '62 en '63 telkens kampioen van België. Ondertussen had de vereniging zijn intrek genomen in de turnzaal van de Rijksmidschool.

Toen in 1970 de Sint-Niklase sporthal De Witte Molen werd geopend, was Rust Roest er als de kippen bij om daar enkele uren af te huren. De Witte Molen had zeer goede turnvoorzieningen en trok in de jaren '70 zelfs nationale selectietrainingen voor herengymnasten aan. Na tien jaar trainde Rust Roest wekelijks reeds vijfmaal in De Witte Molen en in 1981 vroeg de club zijn erkenning bij de stedelijke sportraad van de Wase hoofdstad. Dit werd toegestaan, mits het wijzigen van de naam "Rust Roest Temse" in "Rust Roest Sint-Niklaas", wat ook gebeurde. Sedertdien is de club formeel een Sint-Niklase club met behoud van een deel van haar activiteiten in Temse.

In het najaar van 1987 vierde de kring zijn eeuwfeest met een academische zitting op 30 oktober in het stadhuis, een internationaal turngala op 31 oktober en een banket in Hotel Serwir op 1 november.

Turners van Rust Roest in 1897 bij het tienjarig bestaan

Internationale contacten

Rust Roest onderhoudt sedert de jaren '70 regelmatig internationale contacten op verschillende niveaus: een optreden in Québec (Canada) in 1980, deelnames aan wedstrijden in Rattingen en Eppendorf (Duitsland), stages in Amerika (1985 en 1986) en in Bulgarije;

Bulgaarse, Amerikaanse en andere buitenlandse gastgymnasten op het jaarlijkse turngala. Tussen 1987 en 2004 kwam tweemaal per jaar de Bulgaarse Aneta Krastevitch als gastchoreografe naar het Waasland afgereisd.

Amerikaanse turnsters te Temse in 1975

Personalia

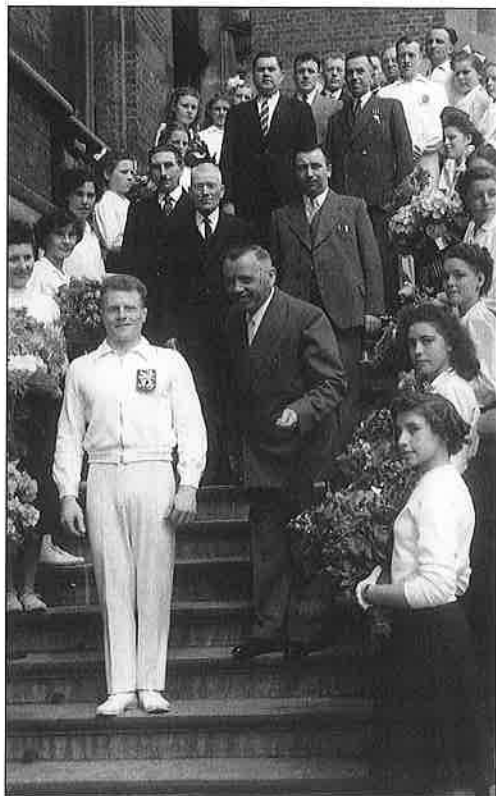
Rust Roests hoogst gekwalificeerde turner was ongetwijfeld **Jérôme Riské**. Van 1950 tot 1953 werd hij vier jaar opeenvolgend nationaal kampioen. In 1950 nam hij deel aan de wereldkampioenschappen te Basel (Zwitserland) en in 1952 aan de Olympische Spelen te Helsinki (Finland).

Generatiegenoot **Willy Van Wauwe** was eveneens een getalenteerd turner. Hij blijft echter vooral gekend als één van de spilfiguren van de club. In 1987 ontving hij de Prijs voor Sportverdienste van de stad Sint-Niklaas en in 1999 deed hij dat nog eens over in de gemeente Temse. Tijdens het turngala van 2005 werd hij gehuldigd voor drie jubilea: 75-jaar lid, 55 jaar trainer en 40 jaar penningmeester.

Ook dochter **Monique Van Wauwe** was eerst een verdienstelijke competitieturnster. In de jaren '60 – '70 was zij tienmaal Oost-Vlaams kampioene en maakte zij deel uit van de nationale ploeg. Nadien zette zij zich in als trainster en als clubsecretaris. Ook zij ontving de Sint-Niklase Prijs voor Sportverdienste, namelijk in 1997. Daarmee was zij al de derde Rust-Roester die deze eer te beurt viel, want vòòr haar en vòòr haar vader had in 1982 keurtrainer **Domien Puylaert** de prijs al gekregen.

Tenslotte vermelden wij ook **Marie-Paul Thiébaud**. Deze turnster werd in de jaren '80 tienmaal kampioene van Oost-Vlaanderen en vijfmaal van Vlaanderen. Zij

richtte in 1992 haar eigen turnclub Tjeebogiem op. Hierover berichten wij in een afzonderlijke bijdrage.

Jérôme Riské als nationaal kampioen ontvangen in het gemeentehuis van Temse

Monique Van Wauwe in spreidhoekstand op de balk, 1974

Willy Van Wauwe in handstand aan de ringen, 1952

Rust Roest samen met enkele gastgymnasten in sporthal De Witte Molen in het voorjaar van 1974. Staande v.l.n.r. Leo Foubert, Albert De Winter, Jacques De Craene, Jean-Pierre Bogaert, (?), Fernand Peeters, Martine Dragon, Peggy De Bruyn, (?), Carine Moens, (?), Stan Darden, Ria De Corte, Herman Wittock, Marina Van Overloop, Monique Van Wauwe, Marianne Ghys; geknield tweede rij v.l.n.r. Willy Van Wauwe, (?), Nancy Van Oevelen, Leen De Corte, Nadine Beeckman, Christel Geerts, Carine Pincé, (?), (?), Ivan Van Wauwe; geknield vooraan v.l.n.r. Domien Puylaert, Andrea Serverius, Sabine De Bock, Martine Pincé, (?), Sofie en Paul De Craene, Kathy De Bruyn, (?), (?)

De meisjeskeurploeg tijdens de training in sporthal De Witte Molen, maart 1984; bovenaan v.l.n.r. Sabrina Thys, Marie-Paul Thiébaud (+), Monique Van Wauwe (hoofdtrainster/secretaris), Carine Moens, Marijke Van Steenlandt, Fanny Dhooghe; geknield vooraan v.l.n.r.: Pascal Van Roey, Sandra Van Oevelen, Carina Van de Walle, Natasja Moens, Kristel De Cock, Kristy Van Moezeke, Inge De Cock

TJEEBOGIEM, KORTSTONDIGE DROOM VAN EEN TURNSTER

Johan HEIRBAUT

In 1992 vatte de toen 24-jarige Marie-Paul Thiébaud het plan op om in Sint-Niklaas een eigen turnclub te starten in een eigen zaal. De gewezen competitiegymnaste van Turnkring Rust Roest was bijzonder ambitieus en streefde naar een hoog rendement. Uit ervaring wist zij hoe tijdrovend het in een sporthal was om bij aanvang van elke training de toestellen en matten te moeten opstellen en ze na afloop telkens opnieuw te moeten bergen.

Aan de Antwerpse Steenweg vond ze een leegstaand pand, dat ze samen met haar familie in een mum van tijd ombouwde tot turn- en fitnesszaal. Turntoestellen werden gehuurd, overgekocht van andere clubs of zelfs gratis verkregen. In augustus van datzelfde jaar werd "Tjeebogiem" (fonetische samenstelling van 'Thiébaud' en 'gym') officieel geopend. De zaak had naast een gymnastiek- en een fitnessgedeelte, ook een spiegelzaal en een kleine bar. Tjeebogiem beschikte als eerste club in het Waasland over een met mousse gevulde valkuil, onmisbaar voor het aanleren van acrobatische sprongen.

Trainers waren Marie-Paul zelf voor turnen en aërobic, broer Yves voor fitness en zus Carla Thys voor jazzdans. Ook Sabrina en Viviane Thys hielpen mee in de lessen. Al snel vonden een 20-tal jonge meisjes de weg naar de club. Onder hen nichtje Chiara Thys die het in januari 1993 al bracht tot provinciaal kampioene bij de benjamins.

De activiteiten in het centrum liepen goed tot op zondag 26 november 1995 het noodlot toesloeg. In de vroege ochtend raakte Marie-Paul betrokken in een tragisch auto-ongeval waarbij zij het leven liet.

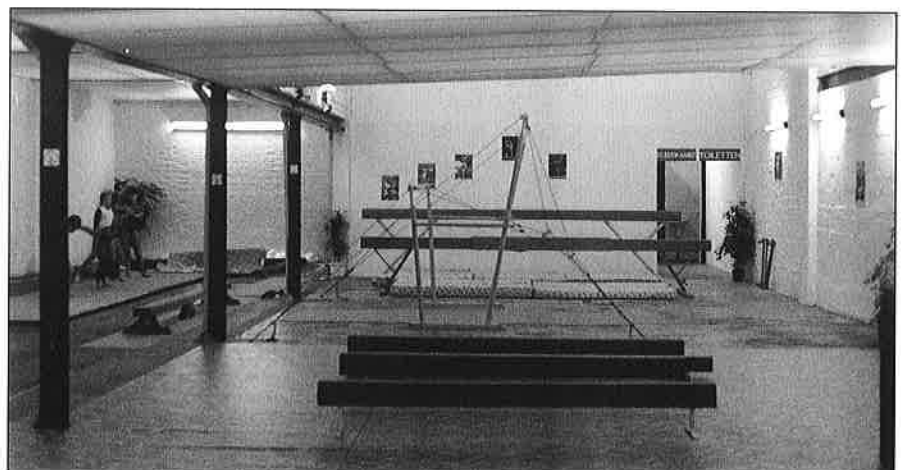
Na een periode van rouw trachtte de familie

Trainster Marie-Paul Thiébaud (r)

de droom van Marie-Paul verder uit te bouwen. De turnafdeling had echter zijn hoofdtrainer verloren en hield op te bestaan. De fitnesszaak kon doorgaan en geleidelijkaan vonden ook enkele clubs uit de sector van de krijgskunsten hun weg naar Tjeebogiem. In 2002 hield de familie het uiteindelijk toch voor bekeken. De fitnesszaak werd overgenomen en herdoopt in "Body Move". De krijgskunstenaars weken uit naar andere zalen en in 2005 werd het centrum definitief gesloten.

Bronnen: Magdalena De Cock en Carla Thys.

Zicht op de vaste turnopstelling van Tjeebogiem

BERGSPORT IN HET WAASLAND

Daniël GRUMIAU

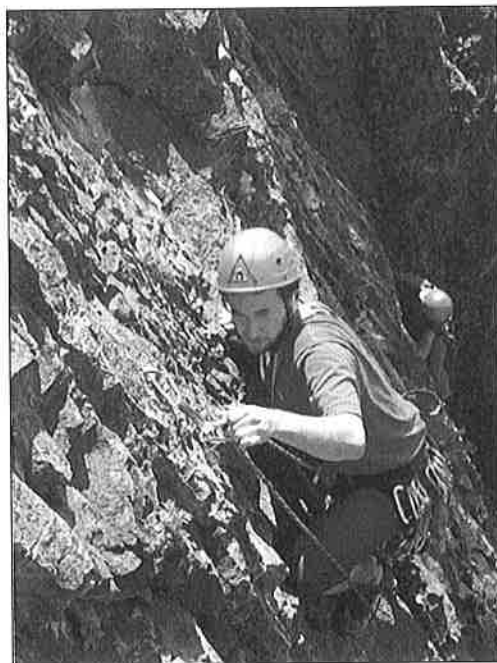
Sedert meer dan 25 jaar reeds zijn in Sint-Niklaas en omstreken twee bergsportverenigingen actief. Hun levensverhalen verlopen min of meer parallel met elkaar.

VLAAMSE BERGSPORT WAASLAND (VBW) IN HET ZILVER

De familie Van Ranst ligt aan de basis van het ontstaan van de bergsportvereniging, want in het najaar van 1978 organiseerde zij een dia-voorstelling in de Broederschool van Sint-Niklaas met als thema: "Met het gezin de bergen in". Gezien het succes van dit initiatief besloten Noël Colpaert, Hugo en Raf Rumes, Tony Van Meirvenne, Roger Van Ranst, Robert Verberckmoes en Gilbert Weyns om in het Waasland een bergsportvereniging op te richten. Misschien raar ... maar waar!

Voor het bestuur koos men Roger Van Ranst als de eerste voorzitter, Hugo Rumes als secretaris en Gilbert Weyns als penningmeester. Robert Verberckmoes werd wandel- en Wim Van Acker klimverantwoordelijke. Noël Colpaert fungeerde als bestuurslid. In 1979 werd de club definitief door de Vlaamse Bergsportfederatie erkend en in 1991 werd de Wase Bergsportvereniging een volledig zelfstandige vzw.

Gedragen door enthousiaste voortrekkers groeide de vereniging uit tot een dynamische en degelijk gestructureerde groep.

Klimschool VBW

Voorzitter Roger Van Ranst

Aanvankelijk ging de aandacht van "wandelen" naar "klimmen".

Men startte in eigen streek, vanuit de "Tromperhut" van de familie De Rudder in Kemzeke en trok doorheen het Waasland, de polders en het Verdrongen Land van Saeftinge. Later breidde men het actierrein uit naar de Ardennen en de Hoge Venen, om nadien de landsgrenzen te overschrijden: Eifel- en Saargebied, het Groot-Hertogdom, de Frans-Belgische grensstreek ...

Het eerste rotsklimmen gebeurde langs de Maasboorden o.m. te Dave, Marche-Les-Dames, Mozet. Men verwierf een vaste stek door de aankoop van een terrein in Maillen (Namen) waar men de zgn. Chaveehut optrok.

In 1984 werd in Dave de klimroute "Waasland" aangelegd. Op aandringen van VBW kocht de Vlaamse Bergfederatie (VBF) een rotsmassief in Hotton aan.

Uiteindelijk waagde men zich ook in het hooggebergte van de Oostenrijkse en Zwitserse Alpen met als eerste hoogtepunt het bedwingen van de Bishorn (4200 m) nabij Zinal (Wallis) in Val d'Annivier. In 1989 bestegen twee clubleden zelfs de Makalou in Nepal (8000 m), maar wegens het barre weder konden zij de top niet bereiken.

Het bestuur wou van in het begin niet over drijfjijns gaan en bouwde een weldoordacht actieplan uit.

Als informatie en bindmiddel werd in 1988 "t RICHELTIJE" boven de doopvont gehouden.

Initiatie op de eigen mobiele klimmuur op het Sint-Nicolaasplein in Sint-Niklaas

Dit ledenblad verschijnt sindsdien trouw om de drie maand.

Verder richt men geregeld interessante info-avonden in met eminente klimmers als Jan Van Hees, Lut Viveys, Ingrid Baeyens (Everest!), Rudy Van Snick (+ 7000 toppen). Uit hun ervaringen kan men immers veel leren.

Men zag ook de noodzaak van een degelijke opleiding in en dat gaf aanleiding tot twee initiatieven: een eigen klimgschool en een eigen jeugdopvang met begeleiding.

Het rotsklimmen startte op 26 mei 1980 te Mozet. Onder leiding van klimfanaat Ward Van Acker begonnen Robert Verberckmoes, Hugo Rumes, Roger, Jan, Geert en Els Van Ranst, Werner, Etienne en Eric De Rudder, Bart en Geert Adams en Hans Kok aan het grote avontuur. Na enkele maanden beschikte VBW reeds over voldoende geoefende voorklimmers om letterlijk "het voortouw" te nemen.

Buiten de klimoefeningen leerde men ook het "abseilen" onder de knie krijgen. Zo ontstond er heel wat drukte rond de toren van de kapel van de EE. Broeders en rond andere hoge gebouwen te Sint-Niklaas.

In 1986-87 bood zich een nieuwe actiemogelijkheid aan. Jan Van Ranst en Eduard Van Hoye hielpen mee aan het ontwerpen van de indoor klimmuur in de nieuwe sporthal te Nieuwkerken.

Jan Van Ranst en Amedé De Leenheer stelden een programma voor beginners en voor gevorderden op. Een heus vademecum bevatte alle te kennen knepen en technieken. De

voorklimmers hielden nauwgezet de vorderingskaart van al hun cursisten bij. De moeilijkheidsgraad werd stelselmatig aangepast. Jaarlijks werden tijdens het Midzomernacht-treffen in de reeds genoemde Tromperhut de klimgschoolattesten uitgereikt.

Eind 1990 werden de verantwoordelijkheden voor de klimgschool verdeeld onder Gery Laureys (materiaal), Daniël Van Doorselaer (beginners), Steven Hobert (jeugd), Dirk Van Havermaet (gevoorderden) en Hans Kok (coördinator).

In 1995 werd Armand Van Eenaeme de nieuwe hoofdverantwoordelijke. Met de hulp van Etienne Braems kon men toen een "mobiele" klimmuur in gebruik nemen. De cursussen werden met een derde jaar uitgebreid en men kon naar hartelust oefenen aan deze muur, in de gerenoveerde sporthal te Nieuwkerken en aan de massieven langs de Maas. Het VBF had inmiddels de rotspartijen te Yvoir aangekocht.

In 2000 werd Armand Van Eenaemes taak overgenomen door Luc Mannaert. Ingevolge de decreten van de Vlaamse regering moest Luc zorgen voor enkele noodzakelijke aanpassingen, maar eind 2001 was alles in kannen en kruiken en kon VBW een beroep doen op een tiental kersverse (door BLOSO benoemde) monitoren en sportklimmers.

Vanaf 2002 werd de taak van Luc doorgeschoven naar Nick Van Keer. De nieuwe stuurgroep werd gevormd door Peter Dullaert (secretariaat en gevorderden), Stijn Vandenberghe (materiaal), Wim Verberckmoes (onderhoud rotsmassieven), Nick Van Keer (beginners).

De oude cursusteksten werden herwerkt en aangepast aan de eindtermen van BLOSO.

In 2003 sloot VBW een samenwerkingsakkoord met De Dam in Lokeren af en zo kon men de vernieuwde klimmuur in de sporthal van Lokeren in de kringactiviteiten inschakelen.

In 2005 kan men de VBW-ers aan het werk zien in de blitse rode Mammutoutfit. Het wordt dus een kleurrijk jubileum!

Tot slot nog een woordje over de specifieke jeugdwerking.

Op initiatief van Armand Van Eenaeme en Tim Verhofstraten staken op 24 oktober 1995 een 15-tal voorklimmers de koppen bij elkaar.

Op 9 januari 1996 ging in de sporthal van Nieuwkerken de eerste klimavond voor jongeren van 12 tot 16 jaar door. Op 1 mei 1996 volgde een echt jeugdklimtrefpen aan de rot-

sen te Hotton. Dankzij de inzet van o.m. Stefan Huylebroeck, Etienne Braems en Robert Verberckmoes werden alle vervoerproblemen opgelost en werd er een kwalitatief hoogstaande opleiding aangeboden (o.m. in samenwerking met de Vlaamse Alpine School) en kunnen de geïnteresseerde jongeren onverdroten verder schaven aan het niveau van hun hobby.

Resultaat was er al. Op 15 november 2003 werd Kim Van den Heijden Vlaams kampioene muurklimmen categorie benjamins.

Ruim duizend klimliefhebbers hebben via de VBW het klimgeluk al mogen smaken.

En dat verdient een grote pluim. Zeker in een jubileumjaar!

ATB BERGSTIJGERS WAASLAND

In het boek "Bergvrij" van Jan Flips lezen wij dat de oorsprong van deze Wase wandel- en bergsportvereniging feitelijk in Antwerpen dient gezocht, meer bepaald bij de ATB (staat voor Arbeid Toeristische Bond) en bij de wereldwijde "Naturfreunde" (bij ons bekend als de "Natuurvrienden").

Op 21 november 1967 werd in de Scheldestad een werkgroep "Bergstijgers" opgericht die ruim 90 natuur-, wandel- en bergvrienden samenbracht. Verschillende Waaslanders en Sint-Niklazenaars kwamen met deze vrienden in contact. Uit die periode duiken de namen op van Ward Van Hoya (later betrokken bij de verwezenlijking van de klimmuur in de sporthal van Nieuwkerken), Hubert Dauwe, Jef Van Overloop, Frederik Vergult, Fr. Duymelinck, e.a. Enkele weken

Leren "Abseilen" aan de "Blatterhorn", 1971

later organiseerden Van Hoya en Dauwe te Waasmunster een eerste les over alpinisme.

Het is volkomen normaal dat de vlam uiteindelijk ook écht naar het Waasland oversloeg. Men zocht en vond er zelfs twee "stekken": één op het domein van Heidebloem in Waasmunster en een tweede in een chalet te Puivelde.

Op het terrein van de Heidebloem werd een afgedankt fietshek omgetoverd tot een heuse berghut, met een typische gezamenlijke slaapruiimte, zoals dat in de bergstreken gebruikelijk is. Ze werd onder de passende naam "Bergvreugde" gedoopt.

Om de technieken van het "abseilen" en het "prussicken" onder de knie te krijgen, werd in een indrukwekkende boom een technische installatie geknutseld die de ludieke naam "Blatterhorn" kreeg. We schrijven dan al mei 1969.

Er werden wandeltochten georganiseerd in het Waasland en later in de Ardennen. Men begon ook te klimmen in de massieven langs de Maas en omliggende (Freyr, Dave, Goyet). In de loop van 1969 trokken enkele ervaren leden op Groenlandexpeditie. Later exploreerden zij de bekende "Haute Route" van Chamonix. Spijtig genoeg viel de groep door allerlei omstandigheden uiteen.

Onder impuls van Hugo Rumes nam men op 13 april 1984 de draad weer op en ging men over tot de oprichting van ATB Bergstijgers Waasland (ATBW). Amedé De Leenheer

Oefenen aan de klimtoren, 1986

werd tot eerste voorzitter verkozen, Marc D'Hanens nam het secretariaat waar, Tony Van Den Bergh werd penningmeester, Hugo Rumes was technisch raadgever, Roger Keymeulen werd wandelverantwoordelijke, Ward Van Acker en Patrick Van Wiele werkten de activiteiten rond het klimmen uit.

Enige tijd nadien had een bestuurswissel plaats met Tony Van Den Bergh als voorzitter, Eddy Christiaens als secretaris en Hugo Rumes als penningmeester.

In de loop van de volgende jaren werkten ook andere verdienstelijke bestuursleden zich in de schijnwerpers, o.a. Paul Boel, Miet Deckers, Jan Van Daele, Marijke De Sutter, ...

De verantwoordelijken zorgden voor de nodige afwisseling met maandelijks vergaderingen en info-avonden. Het aantal leden steeg van 60 naar maximaal 80 en schommelt vandaag opnieuw rond de 60.

Markante feiten

Om in het Waasland regelmatig te kunnen oefenen bouwde men in 1986 een "klimtoeren" eerst in Waasmunster, later in Puivelde. Vooral de beginnelingen konden daardoor hun durf en mogelijkheden testen en perfectioneren.

Vanaf 1988 organiseerde de club de "Week van de bergfilm." In de stedelijke bibliotheek aan het Heymanplein werden (en worden) de geïnteresseerden vergast op indrukwekkende films over en rond de geliefde natuur, de wandel- en de bergsport.

Reeds geruime tijd worden droppings in het Waasland ingericht. A. Van Dam is er de voor-

trekker van. De deelnemers gaan op pad met stafkaart en kompas en hun aandacht wordt door boeiende vragen geleid en gestimuleerd.

Het dient zeker vermeld dat de gekende klimmer Rudy Van Snick tot de ATBW-vriendenkring behoort. Na zijn beklimming van de Everest werd hij, op verzoek van de club, door het stadsbestuur ontvangen en gehuldigd.

Ondertussen had ATBW in de omgeving van Goyet een eigen rotsmassief verworven en kan men daar regelmatig de leden aan het werk zien.

We vernoemen verder de Vierdaagse Trektochten in de Vogezes en elk jaar worden zomerkampen in Oostenrijk of Zwitserland georganiseerd.

De ervaren ratten proberen stelselmatig de Europese +4000-ers op hun palmares te schrijven. Jaarlijks komen er geslaagde huttentochten aan bod, o.a. de sublieme Bochettenweg. De route op en rond de Mont-Blanc werd ook al enkele malen aangestipt.

Dit jaar staan zoektochten en oriëntatieproeven op het programma, o.m. te Brully-le-Pêche.

Het huidige bestuur is als volgt samengesteld: voorzitter-secretaris Hugo Rumes, penningmeester Christiane De Vleeschouwer; Herman Van Gucht leidt de wandelingen en Sven Van Hee staat in voor alles wat met klimmen te maken heeft.

Bronnen Roger Van Ranst en Hugo Rumes

De bergstijgers op uitstap anno 2005. Uiterst rechts Hugo Rumes, voorzitter; naast hem Herman Van Gucht, wandelverantwoordelijke en daarnaast Chris De Vleeshouwer, penningmeester

SCHERMCLUB 'CONCORDIA'

Steve WANTE

Er is weinig bekend over deze vereniging. In feite was 'Concordia' de overkoepelende naam voor diverse sporttakken waaronder ook schermclub 'Concordia'. Deze was bij ons weten de eerste schermclub te Sint-Niklaas. De club bestond zeker in het jaar 1931 en was waarschijnlijk reeds vroeger gesticht. Zij was gevestigd in de Kasteelstraat waar ze ruimten op de eerste en tweede verdieping betrok, boven een lokaal waar bier op flessen werd getrokken. Een houten trap leidde naar een ruime plaats op de eerste verdieping waar allerlei gymnastische toestellen stonden. Aan één van de muren bevonden zich de Zweedse turnrekken en verder was er nog een plint, een balk, ringen en mogelijk nog andere toestellen. Tegen de andere muren stonden kleerkasten waarin men zijn plunje voor de gymnastische oefeningen kon opbergen. Ook werden daarin alle attributen, nodig voor het schermen geborgen.

In het lokaal op de tweede verdieping was een boksring geïnstalleerd met verder alle bijhorigheden voor het boksen zoals boksbal, zak, enz ... Later verhuisde de club naar de Regentiestraat.

Stichter Richard Van Vlierberghe was een ex-legerofficier die het schermen tijdens zijn legerdienst had geleerd. In 1937 stichtte hij ook de Sint-Niklase Atletiekclub. Richard sloot vele leden van de atletiekclub aan bij Concordia waardoor het ledenaantal gevoelig steeg en hij meer subsidies bekam voor de club. De fictieve leden moesten wel een medische controle ondergaan en dit gebeurde meestal door dr. Dirix in de Stadskliniek. Misschien, op enkele uitzonderingen na, heeft geen van deze leden nadien aan schermen gedaan.

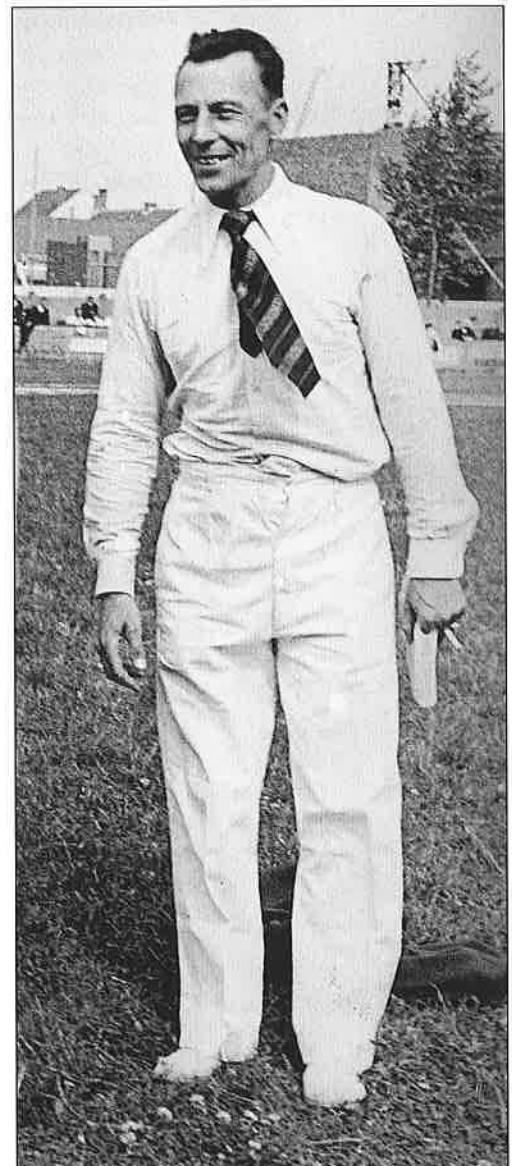
De schermclub nam deel aan wedstrijden en toernooien op verschillende plaatsen in het land, o.a. te Gent. Er waren ook andere activiteiten. Zo werden er loopwedstrijden op straat georganiseerd. Er werd dan rond één van de aanpalende huizenblokken gelopen. In de zomer trok men af en toe naar het terrein van voetbalclub Excelsior aan de Heistraat waar men aan Zweedse gymnastiek deed en waar ook gelopen werd.

De man die instond voor de gymnastische oefeningen was de Antwerpenaar Rik Pallemans, een oud-koloniaal. Hij was een zeer bekwaam oefenmeester en goed leider. Later zou hij die functie waarnemen in turnclub 'De Eendracht', toen gevestigd rechtover

het huidige station (nadien de toonzalen van Scheerders). Onder de leden kennen we o.a. Roland Van Vlierberghe (zoon van de stichter), Marcel Peersman, Marcel Malfait, Van Aelst (zoon uit het klederenschoonmaakbedrijf 'Ruby' aan de Stationstraat) en Romain Brioen.

Concordia slaagde er niet in om een vast onderkomen te vinden. Zij oefende achtereenvolgens nog in het kasteel Walburg, de zalen van café Europa en van Park & Laan. De vereniging stierf een langzame dood en in 1958 hield ze op te bestaan. Christian Hanssens was de laatste voorzitter.

Bron Marcel Peersman

Richard Van Vlierberghe, stichter van Concordia

WANDELCLUBS EN STAPPERS

Etienne DE MEESTER

Met de Sportbiënnale '70 heeft Bloso heel wat sportontwikkelingen op gang gebracht; vooral op het gebied van de recreatieve sportbeoefening waartoe wandelen behoort. In 1971 werd de West- en Oost-Vlaamse Wandelsportbond (W.O.W.B.) opgericht, die ondertussen van naam veranderde tot Vlaamse Wandel en Jogging Liga (V.W.J.L.). Deze is met ongeveer 200 aangesloten verenigingen de grootste wandelfederatie van België

ALFONS LAMBRECHTS STICHTTE DRIE WANDELCLUBS

De Roosenbergwandelclub (Waasmunster)

Na de eerste Wuitensmars in 1971 besloot gemeenteraadslid Alfons Lambrechts samen met enkele sportievelingen de Roosenbergwandelclub op te richten. Het was de 29ste club die bij de W.O.W.B. aansloot. De club groeide snel en behoorde al gauw tot de vijf toonaangevende wandelclubs. Alfons werd zelfs tot voorzitter van de federatie verkozen.

Nadat hij in 1976 tot bondsvoorzitter herkozen was, begon de voorbereiding voor de eerste Nationale Wandeldag die plaats vond in 1977. Om deze wandeldag te mogen organiseren moest een voldoende aantal punten worden verdiend op de georganiseerde wandeltochten.

In 1981 viel die eer te beurt aan de Roosenbergwandelclub die ondertussen was uitgegroeid tot 600 leden. Een ploeg van 200 medewerkers mocht die dag meer dan 8000 deelnemers verwelkomen en de weg opsturen voor 6-12-20-30- of 42 km. De aanwezigheid van een TV-ploeg met reporter Marc Uytterhoeven was een primeur op een wandelevenement en maakte er een echte promotiedag voor de wandelsport van.

De Roosenbergclub groeide uit tot een topclub met een grote bedrijvigheid. Sommige jaren organiseerde het bestuur 30 busreizen naar binnen- en buitenlandse wandelingen en wandelvakanties.

De Reynaertstappers (Belsele)

Na 12 jaar voorzitterschap verhuisde Alfons Lambrechts naar Belsele waar hij in 1985 een nieuwe wandelclub, de Reynaertstappers, stichtte, of ... opnieuw begon, ditmaal met

nummer 150 van de federatie. Weerom behaalde hij met deze club meerdere successen.

Eén daarvan was de organisatie van de Wandeldag van de Vlaamse Gemeenschap waaraan op 23 februari 1992 meer dan 4000 deelnemers inschreven. Ook hier ontpopte de voorzitter zich tot de duivel-doet-al die zijn medewerkers steeds wist te motiveren. Voor zijn jarenlange inzet voor de wandelsport ontving hij in 1992 de "Trofee voor Sportverdienste" van de stad Sint-Niklaas.

In 1993 gaf hij als voorzitter van de V.W.J.L. de fakkel door aan jongere mensen om zelf buitenlandse uitdagingen aan te gaan. Hij werd voorzitter van de Belgische afdeling van de Europese Volkssport Gemeenschap (EVG). Als gevolg daarvan gingen de Europese Wandeldagen eind mei 1993 door in het Waasland. Met de steun van het stadsbestuur werden de buitenlandse delegaties op het stadhuis ontvangen. Van de wandelaars kwamen er meer dan 600 uit Duitsland, Nederland, Oostenrijk en Zwitserland.

Problemen binnen het bestuur zorgden ervoor dat Alfons in 1995 opstapte als voorzitter van de Reynaertstappers. René Peelman, die hem opvolgde, slaagde erin de Belseelse wandelclub bloeiend te houden. In 2004 werd hij erevoorzitter en nu rust de zware taak van voorzitter én secretaris op de schouders van Rita Heirbaut. Agnes Croes is penningmeester, Basiel Cosyns materiaalmeester, Dirk De Waele en Anita Peelman bestuursleden.

In 1992 ontving Alfons Lambrechts de "Trofee voor Sportverdienste" van Sint-Niklaas uit de handen van burgemeester Freddy Willockx en schepen van sport Urbain Vercauteren.

De Reynaertstappes in actie

De Bokkenstappers (Sinaai)

Ondertussen woonde Alfons Lambrechts in Sinaai, maar de wandelmicrobe liet hem niet los. Op 1 november 1997 hield hij wandelclub De Bokkenstappers boven de doopvont als nummer 362 van de V.W.J.L. Daarmee stichtte hij zijn derde wandelclub, zij het nu op kleine schaal: een groepje vrienden die graag wandelen zonder veel organisaties en verplichtingen. Tot het bestuur behoorden Claire Bouché als secretaresse, Lieve Lambrechts als penningmeester, Alain Du Tré, Maria Lambrechts en Antoine Van den Abbeele. Op 29 april 2001 organiseerde de club toch nog een wisselbekertocht waaraan 175 wandelaars deelnamen.

Maar de leeftijd begon te wegen en het lichaam vroeg om het wat kalmer aan te doen. Alfons was 78 jaar toen de medewerkers op 30 november 2001 met een afscheidsfeest een punt zetten achter het bestaan van De Bokkenstappers. Hun clubblad "Het Bokkenstapperke" verscheen voor het laatst op 20 oktober 2001.

Alfons Lambrechts kan terugblikken op 30 jaar leiderschap in de wandelsport als clubleider, als bondsvoorzitter van de V.W.J.L. (18 jaar) en als EVG-voorzitter (7 jaar).

Bron "Het Bokkenstapperke"

WANDELCLUB DE WASE STEINBOCKVRIENDEN

Stichting

In 1977 ondernamen vier moedige Sint-Niklazenaars, waaronder Marcel Keppens, een trip naar het Oostenrijkse Zillertal om er in Ginzling deel te nemen aan de "Steinbockmarsch". Dit was een bergwandeling van een dertigtal kilometer waarbij men een hoogteverschil van 2000 m moest overwinnen. Het was hen zo goed bevallen dat de mond aan mondreclame het volgende jaar voor een volle autobus deelnemers zorgde.

Hierdoor groeide een vriendenclub die in 1982 aan de wieg stond van wandelclub De Wase Steinbockvrienden. Marcel Keppens (nu erevoorzitter) werd de eerste voorzitter, Jean Tacquaert (nadien opgevolgd door Chris Keppens) verrichtte het secretariaatswerk. De club legt vooral de nadruk op het familiaal aspect van het wandelen en niet op competitie. Het aantal leden schommelt rond 200.

Werking en organisaties

Eén keer per maand stelt het bestuur een "stertocht" voor waarbij ze hopen dat er zoveel mogelijk leden aan deelnemen. Jaarlijks plannen ze een viertal binnenlandse; maar soms ook buitenlandse busreizen. Verder zijn de leden vrij te wandelen waar, wanneer en hoe vaak ze dat zelf willen. Nevenactiviteiten als gaaibollen, dia- en fotoavonden en een jaarfeest houden de vriendschap levendig. Tot de eigen organisaties behoren:

- De Lichtmistocht op de eerste zondag van februari,
- de Internationale Sint-Niklase Steinbockmars op de eerste zondag van mei,
- de Heideboswandeling in Moerbeke op de derde dinsdag van mei,
- de herfsttocht "Vos Reynaert Achterna" op de derde zondag van september.

De Wase Steinbockvrienden is momenteel de enige wandelclub in Sint-Niklaas die de organisatie van de "Wandelmeedag" op 11 november op zich neemt.

De clubleiding berust in 2005 al enkele jaren in handen van voorzitter Guido Van Bastelaere en secretaresse Maria Thys.

Bron Guido Van Bastelaere

De Wase Steinbockvrienden op wandel

DE BELSEELSE VOLLEYBALCLUB HEET V.C. BELVOC

Alfons SMET

Het volleybal, toen nog een onbekende sportdiscipline in Belsele, ontkiemde in 1968 op het Sint-Andreasplein onder de kerktoren.

Enkele K.W.B.-ers voelden zich aangetrokken om in het kader van een gezonde vrijetijdsbesteding aan sport te doen. Iedere zondagvoormiddag werd er gespeeld tegen dezelfde tegenstrever en tevens grote rivaal "Mumoev", een ploeg van de Valk en de Watermolenwijk.

Aan de basis lagen Alex De Groeve en Arnold Vandermeulen (stichters) die met Boudewijn Stremersch, Désiré Stevens, Dirk De Mulder, Dirk De Vleeschouwer, Rudi Van Hove en Alex Rooms het actief startteam vormden. Ze ontmoetten o.a. de politie, A.T.B. en Kriko. Ondertussen werd de naam "Belvoc" gekozen voor deze nieuwe ploeg, waarin Alex De Groeve voorzitter en Flory Smet secretaris werden.

De jaren zeventig

In 1971 werd het magazijn van Frans Van Remoortel in de Molendreef omgebouwd tot een zaal waarin Belvoc zijn intrek nam om de

volleybalsport te beoefenen in competitieverband. Het was in die tijd een luxe om over een binnensportzaal te beschikken.

Aanvankelijk speelde de ploeg in het liefhebbersverband waarbij men duidelijk vertrok van het standpunt dat oefenen de beste leerschool vormde.

In 1973 vond men dat de tijd rijp was om hogerop te gaan. Met het nodige zelfvertrouwen sloot Belvoc zich aan bij de Koninklijke Belgische Volleybalbond en werd de ploeg uitgebouwd.

In de persoon van John Van Mieghem vond men de trainer-coach die de juiste wending gaf aan het beleid, niet alleen volleybal-technisch maar ook qua mentaliteit en inzet in deze moderne sport.

Belvoc trad als leerschool aan in de derde provinciale afdeling, maar degradeerde naar vierde.

In 74-75 legde de ploeg door haar collectieve inzet beslag op de vierde plaats.

In 1980 verhuisde "Belvoc" naar de sporthal in Sinaai waar zij voor het eerst over een degelijke thuisaccommodatie kon beschikken. De herenploeg speelde toen in derde provinciale.

De ploeg van Belvoc in 1971. V.l.n.r. gehurkt: Stichter en eerste voorzitter Alex De Groeve, André De Witte, Alex Rooms, Michel Dhondt en Johan Volckerijck staande v.l.n.r. Dirk De Mulder, Flory Smet, Rudi Van Hove, Arnold Vandermeulen, Eddy De Jonghe, Boudewijn Stremersch

Alle leden van Belvoc samen op de foto op 27 november 1999 in De Klavers

Belvoc kon op een toevallige wijze het aansluitingsnummer van Gevoc Mariakerke overnemen waardoor het kon aantreden in tweede provinciale.

De sprong van vierde naar tweede was echter groter dan verwacht. Toch zou Belvoc kapriolen blijven maken en de sportieve strijd ging door om het verloren terrein telkens terug te winnen.

Alex De Groeve en Flory Smet handhaafden een gezond beleid, bijgestaan door penningmeester Boudewijn Stremersch die enorme diensten bewees aan de ploeg, zowel financieel als materieel en van Belvoc een leefbare club maakte.

De ploeg verloor helaas in december 1981 haar dynamische voorzitter Alex De Groeve, die op nauwelijks 38-jarige leeftijd onverwacht overleed.

Op 30 december 1982 werd een nieuw bestuur gekozen. Voorzitter werd Boudewijn Stremersch, secretaris Flory Smet, schatbewaarder Marc De Wael, sportsecretaris Freddy Van Hove, jeugdtrainers Michel Van Bogaert en Rudi Van Hove.

Trainer was Gerrit Heirman, terreinafgevaardigde Noël De Belie, spelersafgevaardigden Michel Dhondt, Hans Vaerewyck en Jo Van Hese.

Huldiging door het stadsbestuur in juni 2002 van de damesploeg, kampioen in 2de provinciale. Eerste rij v.l.n.r. Katia Goris, Leen Thuy, Caroline Van Streydonck, Marijke De Bock, Mieke Thuy; tweede rij v.l.n.r. Daniël De Schepper (met baard, trainer), An Sluyts, Nathalie De Smet, Debby De Saegher

Het seizoen 1985-1986 werd het dieptepunt in de geschiedenis van Belvoc. De trainer werd ontslagen, enkele basisspelers stapten op en op het einde van het seizoen zag het bestuur het ook niet meer zitten. De ploeg fuseerde met Hamme en ging spelen onder de naam Hamvoc.

Een nieuwe start

Mede dankzij de opening van sporthal De Klavers in 1991, kreeg het sportleven in Belsele nieuwe impulsen. Ook Belvoc ging opnieuw van start.

De daaropvolgende jaren ontwikkelde de club zich tot een begrip in de Oost-Vlaamse volleybalmiddens.

Mede dankzij de nieuwe structuur en het hard werken van een goed functionerend bestuur stapelden zich de promoties op.

1995-1996	promotie heren naar 2 ^{de} provinciaal
1997-1998	promotie dames naar 2 ^{de} provinciaal
1997-1998	titel meisjes scholieren
1998-1999	promotie dames naar 1 ^{ste} provinciaal
1999-2000	finale beker Oost-Vlaanderen heren
2000-2001	promotie heren naar 1 ^{ste} provinciaal
2000-2001	kampioen Oost-Vlaanderen heren (beker)
2001-2002	kampioen Oost-Vlaanderen dames (1 ^{ste} Provinciaal)
2003-2004	finale beker Oost-Vlaanderen heren.

Bestuursfuncties voor zover bekend:

Voorzitters:

Alex De Groeve	1968-1981
Boudewijn Stremersch	1982-1986
Michel Van Bogaert	1986-1992
Hernee Thuy	1997-2004
Paul Verschooren	2004

Penningmeesters:

Boudewijn Stremersch
Marc De Wael
Hernee Thuy
Carina Pierens

Het huidige bestuur van Belvoc; vooraan v.l.n.r. Annie Hilgert, secretaris, Luc Zaman, terreinafgevaardigde, André Cappaert, jeugdverantwoordelijke; achteraan v.l.n.r. Paul Verschooren, voorzitter vzw, Jos Muyltermans, voorzitter volleybalclub, Guy Lowie, sportief verantwoordelijke. Niet aanwezig: Wim Roggeman, secretaris vzw, Carina Pierens, penningmeester vzw, Chris Van Daele

Secretarissen:

Flory Smet	1968-1990
Chris De Meersman	1991-1992
Wim Roggeman	secretaris VZW Belvoc 2004
Annie Hilgert	secretaris voor de club VC Belvoc 1997

Trainers-coach: John Van Mieghem, Gerrit Heirman, Hugo Thienpondt, Luc De Leenheer, Daniël

De Schepper, Philip Van Neer, Tom Van Praet, Eugeen Van Eynde.

Volleybalclub Belvoc speelt momenteel met 3 seniorenploegen: heren 1ste en 2de provinciale en dames 2de provinciale.

De club heeft vijf meisjesploegen: juniore, scholieren, cadetten, préminiemen en academie.

Er zijn ook drie jongensploegen actief: cadetten, préminiemen en academie.

Tom Van Praet is aangesteld als jeugdcoördi-

nator voor de Volleybal Academie Sint-Niklaas – afgekort VAS.

Het siert Belvoc om de jeugdsport te promoten. Jongens en meisjes van 6 tot 12 jaar kunnen op een speelse en pedagogisch verantwoorde manier kennismaken met de volleybalsport.

De recrutering gebeurt bij de plaatselijke basisscholen van Belsele. Uiteraard is

2005. Belvoc promoveert naar 1ste Provinciale.

Staande v.l.n.r. Jos Muyltermans, Rik Verbraeken, Joeri Mertens, Bart De Bock, Franky De Waegemaeker, Wim Verschooren, Geert Beirnaert; gehurkt v.l.n.r. Philippe Bulteel, Bart Pletinck, Jonas Braeckmans, Wim Heyninck; niet op foto Bart Maes, Eli Loyez. en trainer, Eugene Van Eynde

MALPERTUS: TENNIS- EN PETANQUECLUB, EEN BEROERDE GESCHIEDENIS

André VAN LANDEGHEM

Tot het jaar 1970 lag er in de Beeldstraat, nabij de 'Heikapel', het café Malpertus met een prachtige speeltuin erbij. Bob Lanoye, een paar jaar afgestudeerd aan de Academie, zag in deze accommodatie de gelegenheid om zich te ontpoppen als 'manager'. Bij een vriendengesprek met o.a. Pol Van Genechten (S.K. Beveren) en Rudy Geysens (Zetelhallen) werd besloten de speeltuin te vervangen door een tennisterrein en er een vriendenclub te laten sporten. Met eigen middelen en onder het waakzame tennis oog van Hans Vietti, werd gezorgd voor de aanleg (stilaan uitgebreid tot drie terreinen), de besproeiing, de verlichting en het onderhoud. De trein was vertrokken en er kwam al gauw een 'bar' bij aan de achterzijde van het intussen gerenoveerde restaurant, waardoor de club over eigen (financiële) middelen kon beschikken. De nieuwe club kende een onverhoopt succes – zowel bij de jeugd op schoolvrije dagen als bij de volwassenen – en het ledental liep op tot ruim 200, waardoor de terreinen permanent waren bezet.

In 1980 werd dan onder het voorzitterschap van Bob Lanoye besloten aan te sluiten bij de Nationale Tennisbond. Er doken intussen andere bekende Wase namen op om het

bestuur te verstevigen, zoals Jacques Raymond en Marc Cordeel die ook nog een korte tijd de voorzittershamer zou hanteren.

Voorzitterswissel

Tennisclub Malpertus heeft het met zijn voorzitters niet erg getroffen. Nadat de eigenaar Bob Lanoye de zaak overliet aan Rudy Gosselin stond er om de haverklap een nieuwe voorzitter op de lijst. Als we het juist voorhebben ging het achtereenvolgens om Marc Cordeel, Pierre Cornelissen, E. Van der Heyden, Eddy Verhaeghen, Pierre Gosselin, Danny Bruyns en momenteel Glen Covens. Deze neemt tevens de uitbating van de bar op zich samen met zijn echtgenote Natascha Lance, die zich sedert drie jaar tot de duivel doet-al heeft ontpopt.

Zulke voortdurende voorzitters- en bestuurswissel verwijst beslist niet naar een noodzakelijke continuïteit, al laat het bijna driejarig beleid van het echtpaar Covens-Lance nu toch het beste verhopen.

Er wordt o.a. heel wat aandacht besteed aan de jeugdwerking door het organiseren van systematische jeugdlessen, hetgeen resulteert in vier jeugdcompetitiegroepen waarin train-

Interclubploeg junior-veteranen van TC Malpertus in 1989. Staande v.l.n.r. Peter Michiels, Marc Van Grimbergen, Jacques Raymond, Luc Van Landeghem, Jacques Perick; gehurkt v.l.n.r. Walter Abeel, Rudy Geysen, Michel van der Auwermeulen, Wim Foubert

ster Sandra Begijn een belangrijke rol heeft gespeeld. De verfraaiing door beplanting, het uitbreiden en het functioneler maken van de accommodatie, draagt bij tot een motiverende familiale sfeer, nog versterkt door de aanleg van een kleine speeltuin. Er is ook heel wat aandacht voor de aanverwante petanqueclub die reeds over vijf banen beschikt en onder impuls van Carl Van Havermaet volledig is geïntegreerd in de werking van Malpertus.

Familiaal-sportief

Uiteraard ligt de nadruk van een sportclub op de sportieve ontplooiing van de leden. Uit die zowat 180 leden worden de dag van vandaag reeds vier volwassen- en vier jeugdpleoegen geselecteerd om mee te dingen in de eigen en in een aantal externe tornooien.

Zo organiseert de club een jaarlijks 'Gastronomisch enkel tornooi' naast het 'Salon Gigant dubbel tornooi' dat gesponsord wordt door Zetelhallen.

De resultaten bleven dan ook niet uit en Malpertus kent een palmares van verschillende tornooi-overwinningen met o.a. reeds een aantal B-spelers.

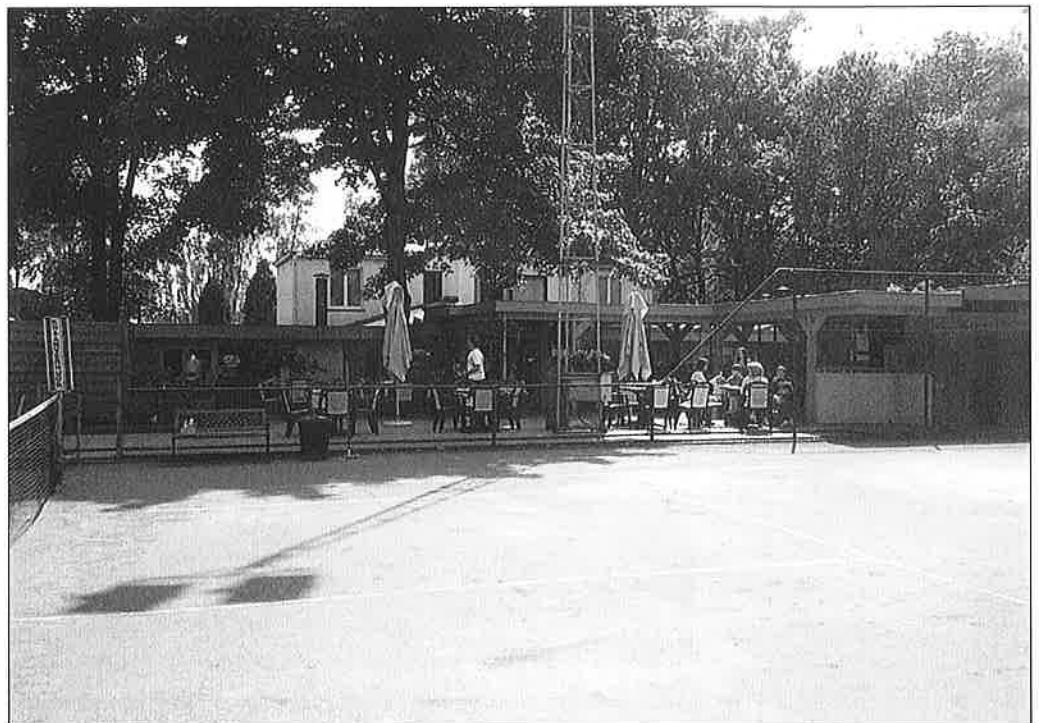
TC Malpertus kan daarbij rekenen op de samenwerking van al haar leden die zorgen voor de gezelligheid in en om de bar, voor de organisatie van familiale bijeenkomsten met op het menu, ontbijt met spek en eieren of een barbecue. Vooral een reeks recreatieve tenniswedstrijden waarin iedereen met iedereen speelt en elkaar op die manier beter

leert kennen werkt motiverend. Namen die zeker in de annalen van TC Malpertus zijn opgetekend zijn o.a. de in 1989 op 34-jarige leeftijd overleden Christine Meeus en de eveneens overleden Theo Steels wiens echtgenote Marleen Boedts een niet onbelangrijke rol heeft gespeeld in de heropstanding van TC Malpertus.

Om gauw te vergeten

Met de aansluiting bij de Tennisbond had TC Malpertus het statuut van vzw aangenomen. Door het gebrek aan inkomsten, het dalend ledental (wegens overstap naar andere clubs) en de kosten om de accommodatie up-to-date te houden zorgden in de jaren '90 voor een zware schuldenlast. In 2000 zag de uitbater, Rudy Gosselin, het niet meer zitten op deze manier en besloot van de bar een nachtcafé te maken waardoor de club in een zware noodsituatie terecht kwam. Het bestuur zag tijdens een bijzondere algemene vergadering de samenwerking met Rudy Gosselin als voorzitter ook niet meer opportuun en vond geen andere uitkomst dat de vzw te ontbinden, al bleven een aantal getrouwen toch spelen op de beschikbare terreinen.

Door de vernieuwing in het bestuur onder het voorzitterschap van Danny Bruyns en momenteel van Glen Covens werd een zwarte bladzijde omgedraaid en begon de nieuwe NV Malpertus aan een (veelbelovende) nieuwe start waar iedere tennisliefhebber zeven dagen op zeven terecht kan.

Het huidige sfeervolle tehuis voor TC Malpertus

AL 35 JAAR KARATECLUBS IN SINT-NIKLAAS

Johan HEIRBAUT

In de loop van 1966 nam de Belgische Judobond contact met de Japanse Karate Associatie met de vraag om karate te onderichten in België. Er ontstonden opleidingscentra in een achttal grote steden. Ook enkele belangstellenden van de Sint-Niklase Judo- en Jiu Jitsuclub volgden de lessen en behaalden een karategraad, namelijk: een 7de kyu voor Etienne Bats, Roger Callaert en Walter Collyn, een 8ste kyu voor Georges De Bats en Etienne Thysman. Het karate zou de volgende vier jaar verder beoefend worden binnen de bestaande judoclubs en onder de vleugels van de Belgische Judobond en Gelijkgestelde Disciplines.

In het voorjaar van 1970 was de tijd rijp om karate zich als zelfstandige krijgskunst verder te laten ontwikkelen. De Belgische Karate Associatie kwam op eigen benen te staan en ook op clubniveau scheidden de wegen.

SINT-NIKLASE KARATECLUB

In de Sint-Niklase Judo- en Jiu Jitsuclub was het Walter Collyn, toen reeds karatekenner met wereldfaam, die op 23 maart 1970 samen met enkele karateliefhebbers een zelfstandige club oprichtte. Het initiatief vond plaats in alle vriendschap en met de goedkeuring van het algemeen judobestuur. Op 14 april 1970 werden de statuten neergelegd en de geboorte van de Sint-Niklase Karateclub was een feit. Men vond een onderkomen in de

turnzaal van het Koninklijk Atheneum aan de Parklaan.

Walter Collyn werd tevens de eerste nationale voorzitter van de Belgische Karate Associatie.

Met de hulp van gespecialiseerde en gerenommeerde trainers als Geert Lemmens, Louis Meirsmen en de Gentenaar De Pauw duurde het daarna niet zo lang eer de Sint-Niklase Karateclub een vooraanstaande plaats bij de Vlaamse karate-elite had ingenomen.

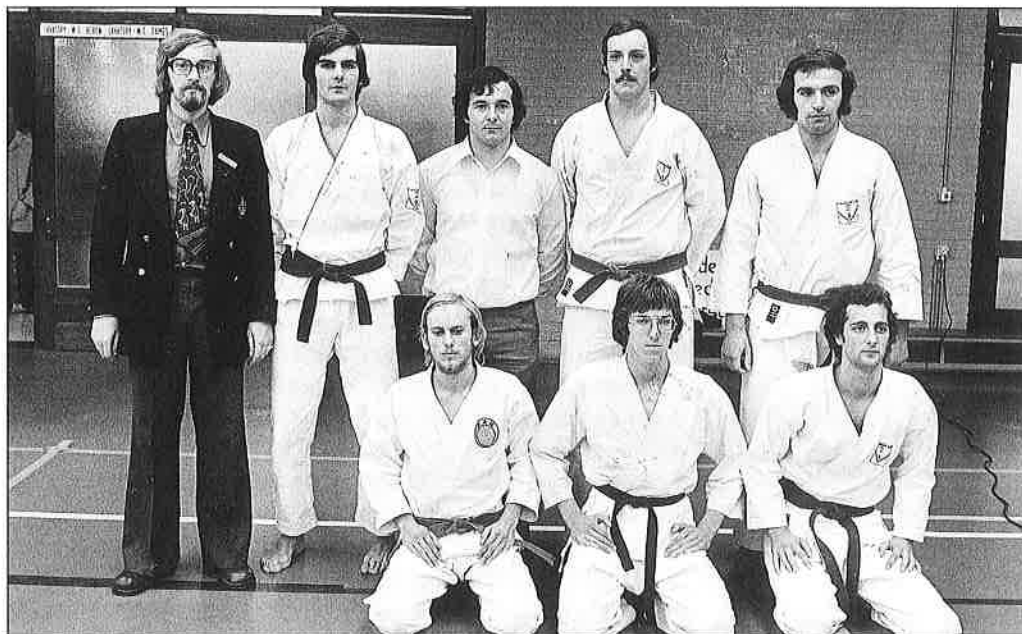
Op maandag, woensdag en zondag kwam men samen om onder de deskundige leiding van clubtrainer Achiel De Laet (Hobokenaar, tweede dan en lid van de nationale ploeg) de gewone trainingen af te werken. De bruine gordels hadden tweemaal per maand op vrijdagavond een extra-training. De Japanner Hirohara (vierde dan en trainer van de nationale ploeg) nam op de derde woensdag van elke maand alle leden, ook de dames onder zijn hoede.

Dat één en ander niet zonder resultaten is gebleven, blijkt duidelijk uit enkele opmerkelijke prestaties die de Sint-Niklase karatebeoefenaars in een aantal belangrijke wedstrijden behaalden.

Zo behaalde de club op 14 september 1974 twee eerste plaatsen in het eerste provinciaal tornooi dat te Stekene plaats vond. Sint-Niklaas won de ploegenrangschikking en Yvan De Windt, specialist in het individueel uitvoe-

De Sint-Niklase Karateclub begin 1974 in de turnzaal van het Koninklijk Atheneum, afdeling Tereken

Ploeg voor de provinciale kampioenschappen, sporthal De Witte Molen oktober 1975. Staande v.l.n.r. Daniël Janssen (secretaris), Werner Van Daele, Achiel De Laet (trainer), Willy Van Overloop, Eddy Mets; geknield v.l.n.r. Patrick Van den Berghe, Mark Goeman en Robby Stout.

ren van stijl oefeningen (kata's) toonde er zich de beste kata-beoefenaar.

Daarbij kan nog worden aangestipt dat Roger Van Overtvelt (eerste dan en toenmalige schatbewaarder van de club) bijna klaar was met de voorbereiding van zijn examens voor het behalen van zijn zwarte gordel (2de dan). Bovendien hadden Daniël Janssen (secretaris van 1972 tot 1999 en provinciaal afgevaardigde) alsmede Werner Van Daele al enkele treden van de hoge karateladder met succes beklommen.

Ter gelegenheid van het vijfjarig bestaan orga-

niseerde Daniël Janssen op 13 april 1975 in sporthal De Witte Molen een interland met de nationale ploegen van België, Nederland en Zwitserland.

De Japanse meesters Nambu, Mochizuki (beiden 7de dan) en Hirohara (4de dan) brachten enkele indrukwekkende demonstraties. De ploegen werden officieel ontvangen in het stadhuis.

De club bloeide hierna helemaal open. De glorieperiode tussen 1976 en 1986 bezorgde de club ontelbare trofeeën zowel individueel als in ploegverband. Bijna op alle

De club in 1995 bij het zilveren jubileum. Staande tweede van links: Daniël Janssen, staande uiterst rechts: Paul Colleman

wedstrijden werden podiumplaatsen behaald zowel nationaal, provinciaal als regionaal. De latere hoofdtrainer Werner Van Daele en huidige hoofdtrainer Paul Colleman maakten deel uit van deze succesvolle formatie.

Andere trainers van de Sint-Niklase Karateclub waren in de loop van de jaren: Geert Lemmens, Louis Meirsmen, Charline en Pierre Coddenie, De Pauw (Gent), Guido Stroobandt, Romain Verdurmen, Achiel De Laet, Yvan De Windt, Roger Van Overvelt en Patrick Van Den Berghe.

In 1985 verhuisde de club naar de privé-sportzaal "De Bats" aan de Passtraat.

In 1990 stichtte Daniël Janssen een afdeling van de European Iai-Do-Association, Iai-Do de traditionele Japanse zwaardtrekkunst. Er werden verschillende trainingen en internationale stages ingericht te Sint-Niklaas onder leiding van grootmeester Yan De Haan en van Patrick Vereecken.

De meest recente jaren wisselde de club opvallend vaak van oefenlokaal: van 1999 tot 2002 trainde zij in "Tjeebogiem" aan de Antwerpse Steenweg, van 2002 tot 2003 in het "Budo Center" aan de Monseigneur Stillemansstraat en sedert 2004 in enerzijds sporthal De Witte Molen en anderzijds De Kouter te Belsele.

Onder leiding van Paul Colleman wordt er wel stevig gewerkt en de club leverde in enkele jaren tijd reeds een zestal zwarte gordels af.

Hopelijk heeft de club opnieuw de wind in de zeilen.

Voorzitter en hoofdleesgever: Paul Colleman
Secretaris en hulpleesgever: Johan Claes
Peningmeester en hulpleesgever: Franky De Cauwer

SHOTOKAN KARATECLUB

Deze club ontstond nauwelijks enkele maanden later dan de Sint-Niklase Karateclub. Zij hing vooral de stijl en de leer aan van de Japanse meester (sensei) 4de Dan, Miyazaki Satoshi. Karateliefhebber Etienne Thysman verzamelde enkele gelijkgezinden rond zich en samen stichtten zij op 18 september 1970 de Shotokan Karateclub Sint-Niklaas.

De club vond onderdak in de turnzaal van het stedelijk zwembad en sloot zich onmiddellijk aan bij de Belgische Karatevereniging, tegenhanger van de Karate Associatie.

Onder de deskundige leiding van meester Miyazaki Satoshi behaalden de Belgische karateka's ongekende successen op internationaal niveau en werd eveneens de karatestructuur in België verder uitgebouwd.

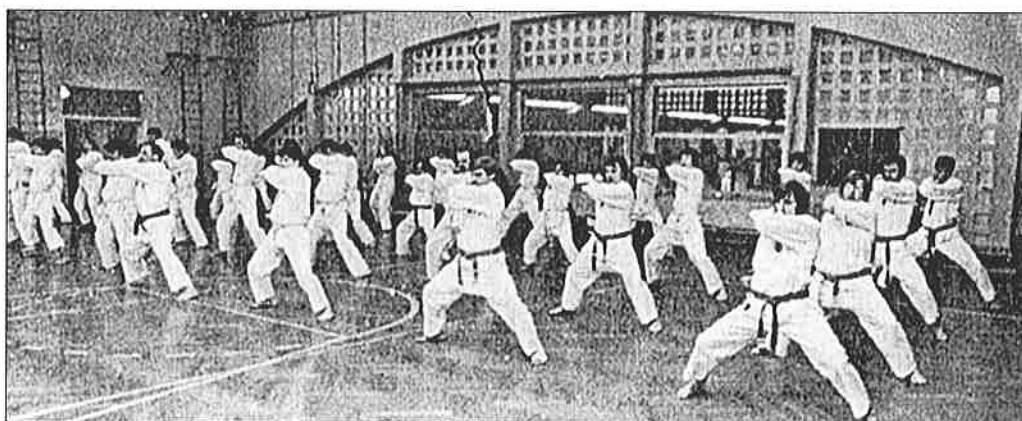
Bij het overlijden van de Japanse sensei op 31 mei 1993 werd de fakkel overgenomen door een Belgische succesvolle karateka, die door de Japan Karate Association met zijn opdracht werd belast en die tot op vandaag nationaal instructeur is, namelijk sensei Gneo Sergio.

Gedurende al deze jaren floreerde de lokale club dankzij de medewerking van het stadsbestuur en in haar topjaren telde zij niet minder dan 120 leden.

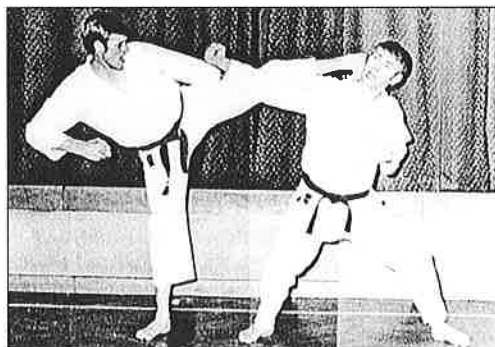
De club gaat er vandaag fier op een actieve vereniging te zijn waar zowel jong als oud, laag- als hooggegradeerden de ideale omgeving vinden om de geliefde bezigheid op regelmatige tijdstippen te kunnen beoefenen en waarbij zowel van lichaam als van geest bij momenten het uiterste wordt gevraagd.

De Shotokan Karateclub wordt geleid door drie personen:

- William Boons, schatbewaarder en tevens hoofdleesgever,
- Richard Van Overmeiren, secretaris en assistent-leesgever,

Groepstraining bij Shotokan Karateclub in 1980. Eerste rij, derde van rechts Eddy Scheynen, huidige voorzitter; derde rij, eerste van rechts Richard Van Overmeiren, secretaris

William Boons (l) en Jean Westerlinck (r) midden jaren '80

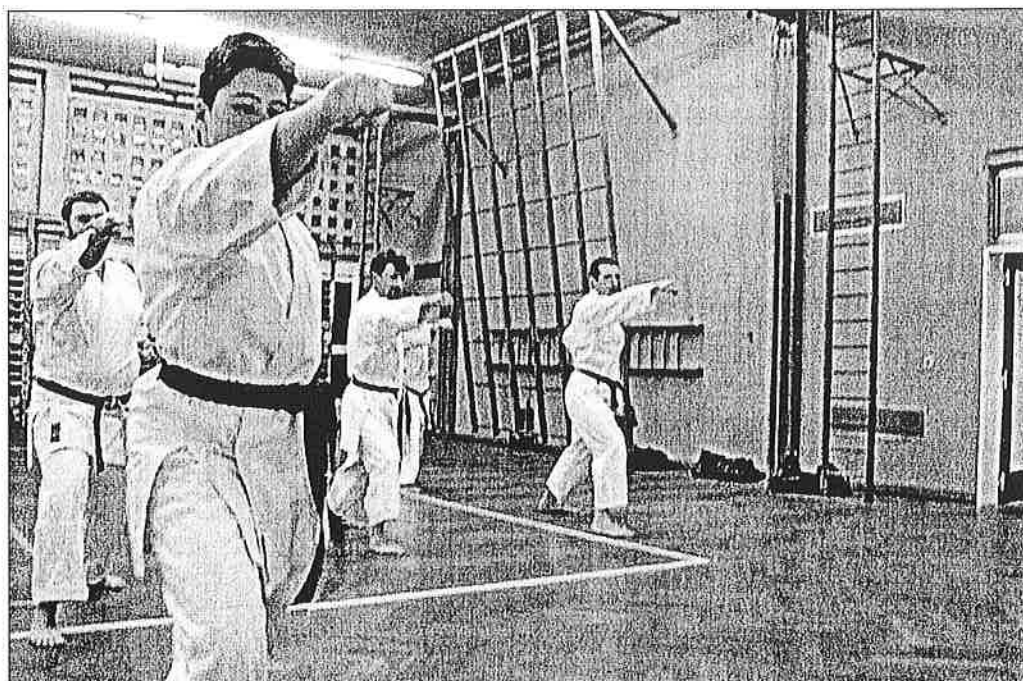
Shotokan Karateclub omstreeks 1995

• Eddy Scheynen, voorzitter en tevens jeugdlesgever.

steeds een vrijblijvend bezoek op één van de trainingsdagen.

De club beschikt over een website (<http://come.to/shotokan>) waar men een aantal basisinlichtingen kan vinden, maar de beste manier om kennis te maken is nog

Bronnen Marcel De Bats, Daniël Janssen, Paul Colleman en Eddy Scheynen

Shotokan-training in de turnzaal van het zwembad

BILJARTKLUB 'T VOLKSHUIS 30 JAAR ACTIEF

Etienne DE MEESTER

In 1965 hielden Henri Kockelberg (voorzitter), Werner Van Mele (ondervoorzitter), Roger Buyl (secretaris), Robert Van Landeghem (penningmeester), Gust Jansegers en Robert Verlaeckt in hun stamkroeg 't Volkshuis aan de Vermorgenstraat te Sint-Niklaas een nieuwe biljartclub boven de doopvont.

In de loop van zijn 30-jarig bestaan telde BK 't Volkshuis vijf voorzitters: H. Kockelberg, W. Van Mele, R. Buyl, G. De Schrijver en F. Bogaert. Deze laatste zag de club, na vele jaren van sportief plezier, ter ziele gaan in juni 1995. In het jubeljaar 1990 werden, tijdens de ontvangst op het stadhuis, Walter Dobbelaere, Robert en Cyriel Van Landeghem gehuldigd voor hun 25-jarig lidmaatschap.

Sportieve hoogtepunten

Bekwame sportleiders als Karel Van Haarlem, Walter Dobbelaere, Frans Bogaert en William Van Mol brachten de club tot volle

bloei. Een anekdote ter illustratie. Tijdens een geslaagde exhibitiewedstrijd in 't Volkshuis met de vermaarde biljarters Toni Schrauwen en Flor De Jonge was de belangstelling zo groot dat de organisatoren twee extra tribunes moesten plaatsen die tot op de laatste stoel waren gevuld.

De club behaalde meerdere nationale titels in de Koninklijke Belgische Biljartbond (KBBB) evenals een karrenvracht districtstitels. Enkele spelers mochten zelfs deelnemen aan de nationale 3-bandfinale. Zo behaalde William Luycks in 1987 te Sint-Truiden de zesde plaats in de discipline "22 punten 3-band". Frans Bogaert deed een jaar later te Mol nog beter want na zijn overwinning op de titelverdediger in de voorronde, eindigde hij mooi derde in de discipline "55 punten vrij". Ook in de Interclubcompetitie van de Sint-Niklase Biljartbond toonde BK 't Volkshuis zich negenmaal de beste.

Bron Frans Bogaert

Ontvangst op het stadhuis ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan in 1990

Op de 1ste rij v.l.n.r. A. Vercauteren, R. Van Tiegem met zoon, schepen Urbain Vercauteren, F. Bogaert, burgemeester Freddy Willockx, C. Van Acker, G. Embrechts, G. Van den Berghe en William Van Mol,

op de 2de rij J. Wielandt, mev. Vercauteren, W. Luyckx, J. Evers, R. Buyl, W. Van Mele, H. Dobbelaere, A. Van Mol en S. Ryckaert,

op de 3de rij L. Bads, mev. Gillis, mev. Kelem, H. Kockelberg, C. Van Landeghem, mev. Van Landeghem, mev. Van Mele, mev. Van Landeghem en W. Dobbelaere,

op de 4de rij mev. De Leeuw, W. Van Mol en R. Van Landeghem,

op de 5de rij L. Gillis, mev. Dullaert, G. Debbaut, mev. Debbaut en mev. De Tender,

op de 6de rij R. Buytaert, ?, R. Dullaert en K. De Tender,

op de 7de rij P. Waterschoot, R. Claeys, Y. Hoste, R. Verstraeten en A. De Loose,

bovenaan F. Kelem, mev. Embrechts, mev. Van Tiegem, R. Van den Bosch, R. Geerinck, W. Pauwels en G. Suy

WEL EN WEE VAN KRUISBOOGSCHUTTERS DE WARE VRIENDEN

Steve WANTE

De kruisboogmaatschappij De Ware Vrienden werd gesticht in 1651. Net zoals vele andere verenigingen van dergelijke levensduur zijn er perioden geweest van bloei maar ook van non-activiteit.

Aan de hand van een verslagboek van de jaarlijkse feesten komen we heel wat te weten, zij het dan niet uit de vroegste periode. Uit een verslag uit 1893 vernemen we dat de maatschappij vijftig jaar voordien, op 3 september 1843, opnieuw gesticht werd. Hoogst waarschijnlijk was dit dus een tweede start na een slapende periode van onbekende duur. Dit gouden jubileum moest gevierd worden. Voorzitter was Pieter De Smedt, erevoorzitter Fr. Fels, secretaris August Van Buynder en schatbewaarder Oscar Congrère. Het lokaal was De Blauwe Poort aan het Brugsken te Sint-Niklaas. Het jubelfeest werd georganiseerd op precies dezelfde datum als 50 jaar eerder. Om een aanloop te nemen begonnen de feestelijkheden reeds op 2 september. Naast een koningsschieting waarop aan de voorzitter de koningsmedaille werd overhandigd, was er nog een bijzondere prijschieting. De hoofdschotel van de feestelijkheden werd natuurlijk het banket; want smullen was de geliefkoosde bezigheid van soortgelijke maatschappijen. Daar zongen alle disgenoten een jubellied dat door Emiel Tetaert op papier werd gezet. De tekst begon met 'Goedheil! Hoezee...' en verder volgden nog allerlei superlatieven van oprechtheid, fierheid, edelheid, broederschap... noem maar op. Er was zelfs een "nalied" dat de sfeer tyeert:

Goedheil! Hoezee! De borsten hoog!
O, vriendschaar de keel is droog

Dat onze stemme jubileus klinke
En iedereen op zijn welvaart drinke!

Het lijkt onwaarschijnlijk dat dit nalied met droge keel werd gezongen. Ettelijke flessen zullen toen reeds gesneuveld en glazen geleëdigd zijn.

Een jaar later, eveneens op 2 en 3 september werd wederom een feest gehouden. De eerste dag was er traditiegetrouw de koningsschieting, waar ditmaal Jozef Simais zich tot koning schoot. De dag daarop was er bijeenkomst in de "tapperij De Graanmaat" van erevoorzitter Fr. Fels. Van daaruit trokken de leden in feestgewaad en met hoge hoed stoetsgewijs naar het lokaal waar met de prijschieting werd aangevangen. Om 4 uur volgde het banket in hotel De Spiegel dat uitgebaat werd door medelid Octaaf Heye. En ook hier kon het jubellied niet ontbreken. Nadat de secretaris de voorzitter in de bloemetjes had gezet en deze laatste op zijn beurt dichter Emiel Tetaert, werd er een nieuw lied uitgeprobeerd. Dezelfde Emiel schreef de tekst en de muziek kwam van de Gentse toondichter Oscar Roels. Dit alles ging gepaard met de nodige heildronken waarbij bijna iedereen betrokken werd. Men had ook een nieuw nalied bedacht met de meest voor de hand liggende titel: "Het Bier!". Er werden nog liederen gezongen op klavier begeleid door Alfons Rolliers.

Verder in het verslagboek lezen we enkel over feestelijkheden die gehouden werden. We leren er wel uit dat het gezelschap uit de bemiddelde burgerij kwam. Niet iedereen kon zich een feestkledij met hoge hoed veroorloven en dan spreken we nog niet van het vertier.

De Ware Vrienden aan het huis van de voorzitter aan de Sacramentenstraat in de jaren vijftig. V.l.n.r. Charles Seghers, Roland (?), Frans Van Riet, Leon Schaepmeester, Arnold Van Overloop, Gerard Stevens, Leon Faems, Alfons Van Riet, Paul Debbaut

Op 10 november was er feest ter ere van verdienstelijk lid Oscar Leuliet. Daar deze laatste van Franse oorsprong was werd de eetzaal waar het feest doorging met Belgische en Franse vlaggen opgesmukt. De gehuldigde gaf een speech in het Frans en componist Roels had bij deze gelegenheid ook een lied in het Frans gecomponeerd. Volgens verslaggever was dit het beste feest tot dan toe en hij staaft dit door er zeven bladzijden aan te wijden aangevuld met krantenknipsels!

Op 9 februari 1895 bekam de vereniging de koninklijke titel. Om dit te bereiken had men vooraf talrijke opzoekingen moeten verrichten. Daaruit bleek ondermeer dat de oorspronkelijke maatschappij in 1651 gesticht werd en dat het eerste clubvaandel "ten gevolge eener volksomwenteling aan de Waassche Hoofdplaats werd ontvreemd". Ze kwam in het bezit van een oudheidkundige uit Mechelen wiens familie ze aan het oudheidkundig museum Het Steen te Antwerpen schonk. Daar zou het pronkstuk nog te bezien zijn...

Dat de koninklijke benoeming gepaard ging met de gebruikelijke feestelijkheden is evident. Het werd een groot opzet waarbij de zustervereniging "Les Amis Réunis" die haar stek had in het Hotel de Flandre aan het Stationsplein, werd betrokken. Een vriendelijke brief van voorzitter F. Van Quaethoven van deze vereniging beloofde zijn medewerking. Op zondag 10 maart was het zover. Op het Stationsplein werd een stoet gevormd waaraan 46 verschillende verenigingen deelnamen.

Van daar trok men naar het stadhuis. Daar werd men door burgemeester Van Naemen plechtig ontvangen. Daarna trok men naar het lokaal De Blauwe Poort waar aan allen de erewijn werd aangeboden. Om 6 uur ging het feestmaal door in Hotel De Spiegel. De spijskaart gaan we niet vernoemen want dan zou de lezer een bavet moeten aandoen. Bekijk men de wijnkaart, waarop namen van kasteelwijnen zoals St-Emilion, St-Julien, Cantenac en Margaux staan, dan grijpt men onmiddellijk naar zijn portefeuille! De champagne moest niet onderdoen alhoewel de 'Moët et Chandon' maar 10 fr. geprijsd stond.

Het jaarlijks feest van 1896 duurde 3 dagen: 1, 2 en 3 september waarbij de koningsschieting op de eerste dag plaatsvond. Het was Arthur Simais, die zijn broer opvolgde als koning.

Op zondag 18 juli om 4 uur 's namiddags werd er nog een feest georganiseerd in de tuin van de gebroeders Van Buynder. Het accent lag op het muzikaal gedeelte. Naar het programma te oordelen was er waarschijnlijk een orkest of harmonie aangeworven. Het programma in twee delen bestond hoofdzakelijk uit liederen en orkestrale stukken. Alfons Rolliers was ook van de partij. Het verslagboek eindigt met een brief waarin staat: "Het spijt mij dat twee feesten niet vermeld zijn: het keizerfeest van Arthur Simais en het feest der Koningen".

Van de periode nadien vonden wij geen gegevens terug. Waarschijnlijk ging de werking wel verder maar alle sporen ontbreken.

Ontvangst in het stadhuis. V.l.n.r. Cyriel Frissyn, Leonard Wante, voorzitter Leon Schaepe meester, Alfons Van Riet, Frans Van Riet, Arnold Van Overloop; achteraan links Paul Debbaut en rechts Etienne Bogaert

Afdruk van het embleem van de vereniging

De laatste stuiptrekking

Een heropleving van De Ware Vrienden kwam er in 1950/51. Onder impuls van Frans Van Riet en diens zonen werd de maatschappij heropgestart. Men vond onderdak in het lokaal De Drie Matrozen aan de Ankerstraat bij caféhouder Paul Debbaut. Achter het café was een ruime koer die voldoende plaats bood om vanop een afstand van 10 m te schieten. Verschillende vrienden werden aangesproken en weldra had men een twintigtal effectieve leden. Het bestuur bestond uit voorzitter Leon Schaepmeester, ondervoorzitter Leonard Wante en secretaris Frans Van Riet. Onder de leden kennen we Etienne 'de rosten' Bogaert, Paul Debbaut, Leon Faems, Cyriel Frissyn, Charles Seghers, Gerard Stevens, de gebroeders Robert en Roger Suys (de 'Bonnen' genoemd), de gebroeders Albert en Alfons Van Riet, Arnold Van Overloop en Steve Wante. Elke week op een vaste avond kwamen de leden samen en werd er geschoten. Als een nieuw lid zich aansloot was er steeds spektakel. Hij moest de vuurdoop ondergaan en zijn eerste pijl afschieten. Na hem een grondige technische uitleg verstrekt te hebben, kon hij het wapen op schouderhoogte brengen. In volle concen-

tratie en na lang mikken met één oog gesloten werd het projectiel afgeschoten... vlak in de roos van de schietschijf! De traditie wilde dat de eerste maal roos schieten met een "tourne général" bezegeld moest worden. Men noemde dit de "bierroos". Deze geldelijke aderlating woog niet op tegen de gelukwensen van allen en de innerlijke fierheid. Maar toen een volgend nieuw lid zijn eerste schot moest lossen, kwamen de feiten aan het licht. Langs beide kanten van de schietrichting vormden de leden een soort haag. Van zodra de pijl wegvloog schaarden ze zich snel voor de schietschijf om de pijl, waar die ook zat, uit te trekken en vlug in de roos te planten. Door dit snel optreden kon de "dopeling" daar niets van merken en kon hij in fierheid een rondje betalen.

De maatschappij nam deel aan de Belgische kampioenschappen te Visé (1953?). Er waren eveneens uitwisselingen met andere verenigingen om wedstrijden te houden. Met een maatschappij uit Leuven had men regelmatig contact. Elk jaar vond een kampioenschieting plaats.

Alfons Van Riet schoot zich in 1953 kampioen en bij die gelegenheid was er ook een ontvangst op het stadhuis. Later zou 'Fons' dit nog tweemaal lukken. Vóór hem was Frissyn reeds kampioen geworden en Arnold Van Overloop (broeder van Staf) werd het ook éénmaal.

Gefeest werd er natuurlijk ook, al was het niet op hetzelfde niveau als voor de eeuwwisseling. Bij die gelegenheid ging men stoetsgewijze door enkele straten met, naar goede schuttersgewoonte, de nar met het fluitje voorop.

De herleving van de maatschappij was echter van korte duur. In 1953 of 1954 overleed caféhouder Paul Debbaut en zette zijn vrouw Joske de zaak verder. Na enkele jaren verminderde het ledenaantal en waren er minder activiteiten. Rond het jaar 1959 blies de vereniging haar laatste adem uit. Of is ze opnieuw in een diepe slaap gevallen?

KON. LIGGENDE WIPMAATSCHAPPIJ 'DE KETTERMUITVRIENDEN', EEN OORLOGSKIND

Alfons SMET

De Sint-Niklase wijk Kettermuit samen met de Dendermondse Steenweg was steeds een levendige, volkse buurt in de achtertuin van de Wase hoofdstad. Er werd destijds zelfs ieder jaar een beroepsrennerswedstrijd georganiseerd.

Het populaire volksvermaak wipschieten kreeg vooral tijdens de oorlogsjaren zijn greep op die wijkbewoners.

Een viertal bedrijvige vrienden, namelijk. Leon Van Cleemput, Jozef Verberckmoes, Edmond Buyl en Alfons Speleman besloten in 1943 tot het oprichten van een liggende wipmaatschappij, gekerstend onder de naam "De Kettermuitvrienden" met de bedoeling de wijk en de straat bekendheid te geven. De eerste schieting vond plaats bij de gekende cafébaas "Sap" Thierens. Om een beschut onderkomen te hebben werd besloten de maatschappij onder te brengen in de poort bij caféhouder-maalter Jozef Verberckmoes, de ware volksvriend uit het café "Sportrevue".

De vereniging groeide snel tot een volwaardige schuttersmaatschappij uit wat aanleiding gaf tot het samenstellen van een bestuur.

De evolutie van de bestuurders door de tijden heen:

De voorzitters:

Alfons Blommaert	1943-1971
Alfons De Cauwer	1972-1982
Cyriel De Cauwer	1982- ...

Secretarissen:

Leon Van Cleemput	1943-1971
Cyriel De Cauwer	1971-1982
Alberic Van Driessche	1982- ...

Penningmeesters:

Jozef Verberckmoes	1943-1960
Leon Van Cleemput	1960-1967
Cyriel De Cauwer	1967- ...

De schutterslokalen:

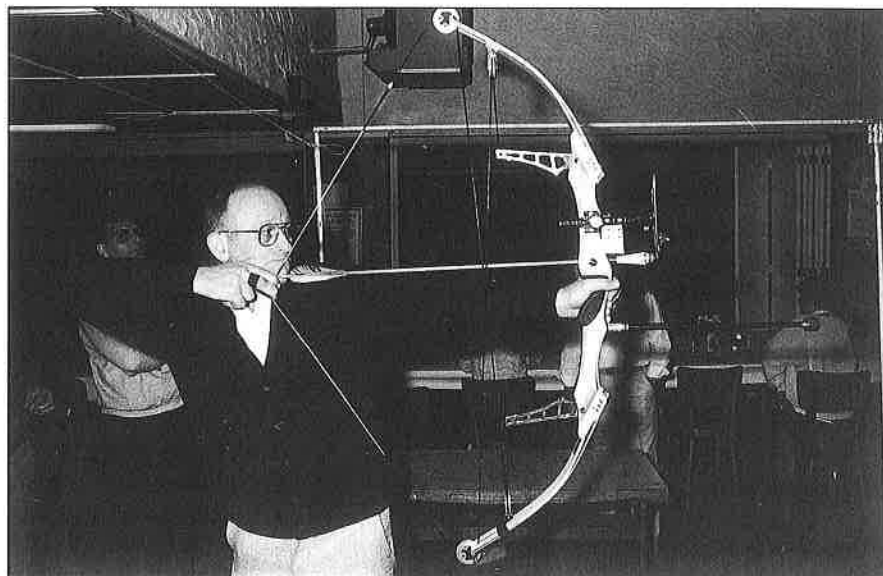
1943-1965	café "Sportrevue" gehouden door Jozef Verberckmoes
1965-1974	café "De Werkmansvriend" gehouden door Jozef De Laet
1974-1989	café "De Commerce" gehouden door Herman Verhulst
1989-2000	café "Europa" gehouden door William Van Driessche
2000	café "De Kroon", Belseledorp, gehouden door Prosper en Joke.

Frans Vercauteren, koning van de Kettermuitvrienden in 1968, 1969 en 1970; hierdoor uitgeroepen tot eerste keizer en op uitbundige wijze gehuldigd

Nancy Ivens. Achtmaal koningin in de maatschappij, algemeen provinciaal kampioene en nationaal kampioene hoge vogels

Cyriel De Cauwer, voorzitter sedert 1982, in actie; koning in 1975, 1981 en 1988

V.l.n.r.: Julien, Hippoliet, Roger en Cyriel De Cauwer. Op 18 maart 2000 waren zij samen 150 jaar schutter en gaven zij een luisterrijke schieting

De koning of de koningin van de laatste jaren:

Eddy Smout	1994-1997-1999-2001
Nancy Ivens	1995-1998-2000-2003
Willy Despeels	1996
Godelieve Van Cleemput	2002
Jean Ivens	2004

De Kettermuitvrienden werden sectorkampioen in 1981 en in 1988. Zij wonnen 11 maal het clubkampioenschap van het verbond Sint-Niklaas.

Tot slot: het aantal leden bedroeg tijdens het seizoen 1976-77 nog 40; in 1992-93 telde men er 35 om in 2003-04 de lijst af te sluiten met nog slechts 22 effectieven.

In 2004 werden 32 beschrijfschietingen ingericht met een gemiddelde van 43 deelnemers. In 1989 bedroeg dit gemiddelde nog 82 schutters.

De titel Koninklijk werd bekomen in 1993 waarbij het charter werd uitgereikt door Prins Filip.

Koningschieting 2004. Zittend v.l.n.r. Saartje Janssens, Alberic Van Driessche, Nancy Ivens (koningin 2004), Jean Ivens (koning 2004), Cyriel De Cauwer, voorzitter en Joke, de lokaalhouster; staande v.l.n.r. José De Cauwer, Maria De Breucker, André Pauwels, Godelieve Van Cleemput, Marianne Van Sevenant, André Smet, Julien Lesandré, Liliane Van Den Berghe, Etienne Van Goethem, Gilbert De Cauwer, Maria Van Den Broeck, Karel Goeman, Denise Samson, Franky Janssens, Jenny ?, Guido Cleyman.

HET WAT EN HOE VAN DE LANDELIJKE RIJVERENIGINGEN

Luc VAN ROYEN

De Landelijke Rijvereniging (LRV) werd in 1937 opgericht te Boezinge (W-VI) door kanunnik De Mey binnen de toenmalige Boerenjeugdbond (BJB) later omgevormd tot de Katholieke Landelijke Jeugd (KLJ).

De ruitelij, bedoeld als ontspanning op zondagnamiddag, was oorspronkelijk alleen toegankelijk voor jongens. Eens gehuwd, konden de jonge mannen geen deel meer uitmaken van de jeugdbeweging.

Voor de aansluiting bij de LRV moesten de ouders worden overtuigd, wat niet zo vanzelfsprekend was in die tijd. De landbouwers werkten immers meestal met het Brabantse trekpaard dat zes dagen op zeven in de machine liep en de zevende dag van rust kon genieten na het zware labeur van de voorbije dagen. De ouders moesten er ook van overtuigd worden om hun kinderen de ruitersport te laten beoefenen.

Om resultaten te bekomen op de wedstrijden moesten paard en ruiter regelmatig trainen wat in het licht van hetgeen voorafgaat niet zo evident was.

Bij de LRV stond de groepsgeest steeds bovenaan. "Samen uit, samen thuis" was de leuze.

In de beginjaren werd met de 'sjees' (licht tweewielig rijtuig met kap) naar de tornooien gereden met vaak twee paarden vooraan, drie paarden achter de sjees, een paar ruiters in de sjees en de anderen met de fiets erachter. Voor de verre verplaatsingen buiten het Waasland kostte dat wel een paar hoefijzers.

Later werden de paarden vervoerd per vrachtwagen, tot 18 paarden tegelijk. Omwille van de uitgestrektheid van de stad waren er wel een paar opstapplaatsen. Dit vervoer per vrachtwagen moest goed worden ingestudeerd: wie eerst moest gelost worden, moest laatst opgeladen worden. Ook moest men rekening houden met het karakter van de paarden, sommige paarden beten elkaar en konden dus niet naast elkaar staan. Deze verplaatsingen per vrachtwagen waren een zware financiële aderlating voor de clubs.

ENKELE EVOLUTIES

Het paard

Gedurende eeuwen heeft de mens het paard alleen als krijgsvier gebruikt. In de late middeleeuwen werd het paard ingezet voor het werk op het land en ook om de koets te trekken. Van oudsher werden in onze streken paarden gekweekt in de toenmalige "haras" of "stoeterijen". Er waren tot kort voor de tweede wereldoorlog nog geen "ruiterpaarden". Men is slechts in de jaren vijftig gestart met het kweken van ruiterspaarden uit "boerenpaarden", "lerlanders", "lopers" (paarden die tijdens de week de melkhar of bakkerskar trokken) en "koerspaarden" die ongeschikt leken voor de dienst. Toch is de overgang van het landbouw- naar het recreatiepaard niet zonder slag of stoot verlopen. In de naoorlogse landbouwsector zagen immers heel wat boeren de opkomst van het rijpaard als een

De groepsgeest bij de LRV staat hoog in het vaandel

bedreiging voor de trekpaarden. Politiek getouwtrek verbood tot 1954 de fokkerij van landbouwpaarden waarmee tijdens de week kon worden gewerkt en tijdens het weekend gereden. Op 28 maart 1955 kregen de Vlaamse paardenliefhebbers toch hun zin met de oprichting van de vzw Nationale Fokvereniging van het Landbouwrijpaard. Toen het trekpaard definitief uit het beeld verdween en plaats ruimde voor het recreatiepaard (een veelzijdig rij- en springpaard), werd de benaming landbouwrijpaard meteen vervangen door warmbloedpaard. Aldus ontstond de vzw Belgisch Warmbloedpaard (BWP). De warmbloedpaarden hebben allemaal een stamboek, officieel erkend bij de "Nationale Fokvereniging van het Warmbloedpaard". Deze organisatie liet als eerste de dieren vrij springen bij hengstenkeuringen. Zonder ruiter op het paard konden de fysiologische prestaties van de dieren beter worden ingeschat.

De BWP-fokkerij heeft momenteel een eigen werking maar leunt sterk aan bij de Landelijke Ruiters, want veel ruiters zijn eveneens fokkers. Door het inrichten van hengstenkeuringen en prijskampen staat het Belgisch Warmbloedpaard op de 6de plaats in de wereldranglijst. Dank zij het fokken op kwaliteit en karakter vindt men de BWP-paarden terug over de hele wereld en zijn er

resultaten op wereldkampioenschappen en Olympische spelen.

Opleiding tot ruiter

Van enige opleiding was in het begin geen sprake en de would-be ruiters moesten met vallen en opstaan hun sport leren. Later konden zij eenmaal per jaar een driedaagse cursus volgen in Kortrijk en nog later (1959) ook in Heverlee en in Leuven. Op dit ogenblik worden in zogenaamde clinics instructeurs gevormd voor dressuur en voor jumping.

De verplaatsingen

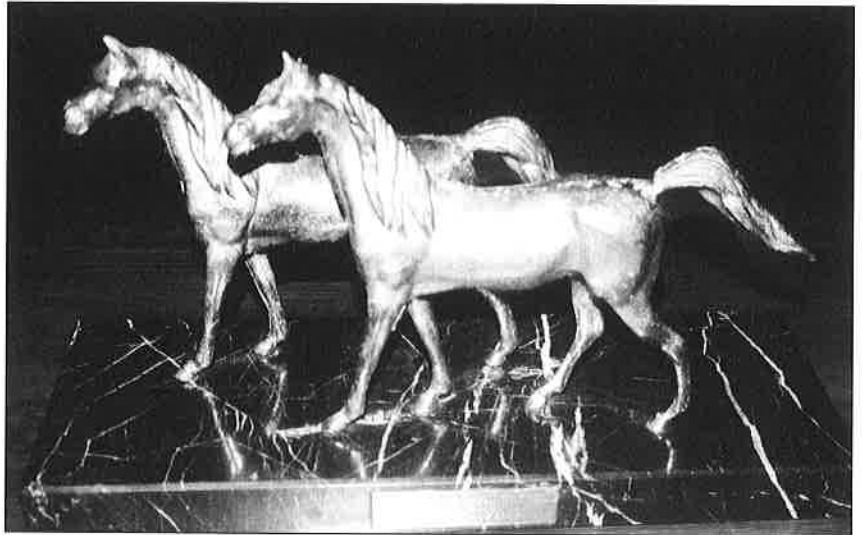
Reed men vroeger eerst met de sjees en nadien met de vrachtwagen, dan verplaatst elke ruiter zich nu meestal individueel met de "4 x 4", waardoor het groepsgevoel enorm is afgenomen. Dit heeft uiteraard gevolgen voor de achttallen in groepsdressuur.

De structuren

Van de oorspronkelijke, globale koepelvorm is de LRV geleidelijk geëvolueerd naar een organisatie op vier niveaus: plaatselijk, gewestelijk, provinciaal en Vlaams. De LRV heeft momenteel zowat 11.000 leden. Iedereen vanaf 7 jaar kan lid worden. Het gewest Sint-Niklaas bestaat uit acht verenigingen, waarvan drie uit Sint-Niklaas zelf en vijf uit Temse, Sint-Gillis-Waas en Stekene.

Indrukwekkende carrousel gebracht door de landelijke ruiters op de Sint-Niklase Grote Markt vermoedelijk in 1958

Wisseltrofee Ir. Jozef Van Royen voor individuele dressuur

Wedstrijden - Disciplines - Klassen

Van de zuivere recreatie uit de beginperiode, is de ruitery thans een ware competitiesport geworden. Sedert 1972 zet de LRV zijn deuren ook open voor jeugdige ponyrijders tot 15 jaar.

Er zijn bijna het hele jaar rond wedstrijden. De klassieke ruitertornooien in de zomer zijn echte massamanifestaties. Op de indoorwedstrijden van november tot februari wordt veeleer individueel deelgenomen. Tijdens het tussenseizoen van maart tot juni zijn er o.a. veelzijdigheidswedstrijden, wedstrijden voor jonge paarden en een aantal beperkte tussenwedstrijden met dressuur en jumping.

De inrichting van zomertornooien, waaraan gemiddeld 700 tot 800 ruiters uit verscheidene provincies deelnemen, is een zware dobber voor de inrichtende vereniging. Men moet beschikken over voldoende weilanden voor de wedstrijden (ca. 12 ha), tribunemogelijkheden, parkeervoorzieningen, tent met logistiek (water, elektriciteit, toiletwagens), horecavoorzieningen voor een paar duizend belangstellenden en niet te vergeten het drinkwater voor de paarden. Van elke rijvereniging wordt verwacht dat zij circa om de vier jaar een ruitertornooi organiseert. Op deze manier wordt binnen de provincie Oost-Vlaanderen een vlotte beurtrol bekomen met elk jaar een tiental tornooien.

Disciplines: individuele en groepsdressuur, springen, aangespannen rijden (beoordeling van stap en draf), mennen (één-, twee- en vierspan) en veelzijdigheidswedstrijd.

Voor de ponycompetities worden de categorieën opgemaakt volgens de stokmaat van de pony's.

Jaarlijks reikt het LRV gewest Sint-Niklaas trofeeën uit aan de drie best gerangschikte combinaties uit de diverse disciplines van het

voorbije zomerseizoen. De uitreiking vindt gewoontegetrouw begin maart plaats op het stadhuis van Sint-Niklaas.

Deze trofeeën zijn:

1. **wisseltrofee Ir. Jozef Van Royen**, oudvolksvertegenwoordiger, Ereburgemeester van de Stad Sint-Niklaas en Erevoorzitter - stichter van LRV 't Soete Waasland, voor individuele dressuur,
2. **wisseltrofee André van de Walle**, Erevoorzitter LRV gewest Sint-Niklaas, voor achtal groepsdressuur,
3. **wisseltrofee Erwin d'Eer**, commandant LRV Jong Waasland Belsele, voor viertal groepsdressuur,
4. **wisseltrofee Gustaaf Rooms**, medeoprichter LRV Jong Waasland Belsele, voor jumping,
5. **wisseltrofee Jos De Meyer**, Volksvertegenwoordiger, voor springen jonge beloften,
6. **wisseltrofee LRV gewestbestuur Sint-Niklaas**, voor dressuur veelzijdigheid,
7. **wisseltrofee geschonken door het stadsbestuur** voor jonge beloften.

In een volgend nummer van Sportrevue komen volgende rijverenigingen aan bod: LRV Jong Waasland Belsele, LRV 't Soete Waasland Sint-Niklaas en LRV Lijsdonckruiters Sinaai.

Bronnen:

Marcel Van Hove, secretaris 't Soete Waasland

Christine Pannier, Monografie Universiteit Gent

Landelijke Rijverenigingen v.z.w. Oud-Heverlee

Equitime, officiële publicatie van Het Belgisch Warmbloedpaard en de Landelijke Rijverenigingen

Buitenleven-Paardenkweek: Ir. J. Van Royen

LIGGENDE WIPMAATSCHAPPIJ PUIVELDE HERLEVING ONTBONDEN NA SLUITING VAN HET LOKAAL

Etienne DE MEESTER

Twee archiefstukken, aangevuld met wat mondelinge informatie, zorgden ervoor dat de geschiedenis van Liggende Wipmaatschappij Herleving uit de parochie Puivelde niet helemaal verloren ging.

De vereniging ontstond in 1927 uit de doel-schuttersmaatschappij Herleving. Stichter Eduard Van Haevermaet, gesteund door ere-voorzitter Nestor Van Hecke, was de eerste voorzitter.

Een uitnodigingskaart voor de schieting van 10 augustus 1941 bewijst dat het bestuur toen bestond uit Eduard Van Haevermaet (voorzitter), A. Van der Linden (ondervoorzitter), Leo Sturm (schrijver), Jozef Staessens (koning), de raadsleden Th. De Vos en G. Vermeulen. Het lokaal was gevestigd bij Emiel Cornu in het café Brouwershuis, rechtover de kerk van Puivelde. Later volgde Albert Verbeke hem op als lokaalhouder.

Op 24 oktober 1961 verkreeg Herleving de titel van "Koninklijk".

Tijdens de laatste jaren van het bestaan wisselde het voorzitterschap meermaals. Tot die voorzitters voor een korte periode behoorden o.a. Omer Polfliet en de laatste André Vercauteren. Toen het lokaal in 1991 de deuren sloot, ontbond het bestuur noodgedwongen de maatschappij.

Koningen en keizers

De bewaarde fotolijsten tonen aan wie zich tot koning en zelfs tot keizer (koning in drie opeenvolgende jaren) schoot na WO II.

-René Smet (1945), Leopold Heyens (1946), Kamiel Roels (1947), Frans Cornu (1948), Louis Van Peteghem (1949-51-53), Theofiel De Vos (1950), Nestor Van Hecke (1952), Kamiel Vercauteren (1954-57), Emiel Van der Linden (1955), Aimé Van der Linden (1956), Cyriel Ongena (1958-63-68), Roger Van Vlierberghe (1959), Florent Van Vlierberghe (1960-70), Albert Maes (1961-62), Jan Vereecken (1964), Jozef Vercauteren (1965), Kamiel Meul (1967), Albert Verbeke (1967-80), Jozef Bal (1969), Omer Polfliet (1971), Rudy Van Driessche (1972), René Windhey (1973), Marcel Wauters (1974-83), André Roels (1975-76-77-82), Alfons De Vos (1978), Emeric Buytaert (1979), Jean-Pierre Vercauteren (1981-86-87-88), Siegfried Stremersch (1984), Roger Palman (1985), Filip Heyninck (1988), Henri Corveleyn (1989) en Henri De Bouge (1990).

Zoals blijkt uit deze lijst telde Puivelde Herleving twee naoorlogse keizers: André Roels en Jean-Pierre Vercauteren.

Op 17 augustus 1987 vierden drie leden van Herleving hun zestigjarig schuttersjubileum: René Van Puyvelde, Henri De Bouge en Edward Van Haevermaet.

We herkennen v.l.n.r. Albert Bracke, André Vercauteren, Kamiel Meul, Albert Van Hecke, ?, schepen André Baetens, René Van Puyvelde, Henri De Bouge, Edward Van Haevermaet, Jozef Haeck, Henriëtte Wauters, Margriet De Caluwé, Albert Maes, ?, Achiel Strobbe, André Roels, René Smet, Siegfried Stremersch, Maria Stuer (herbergster), Roger Palman en Eli De Schepper

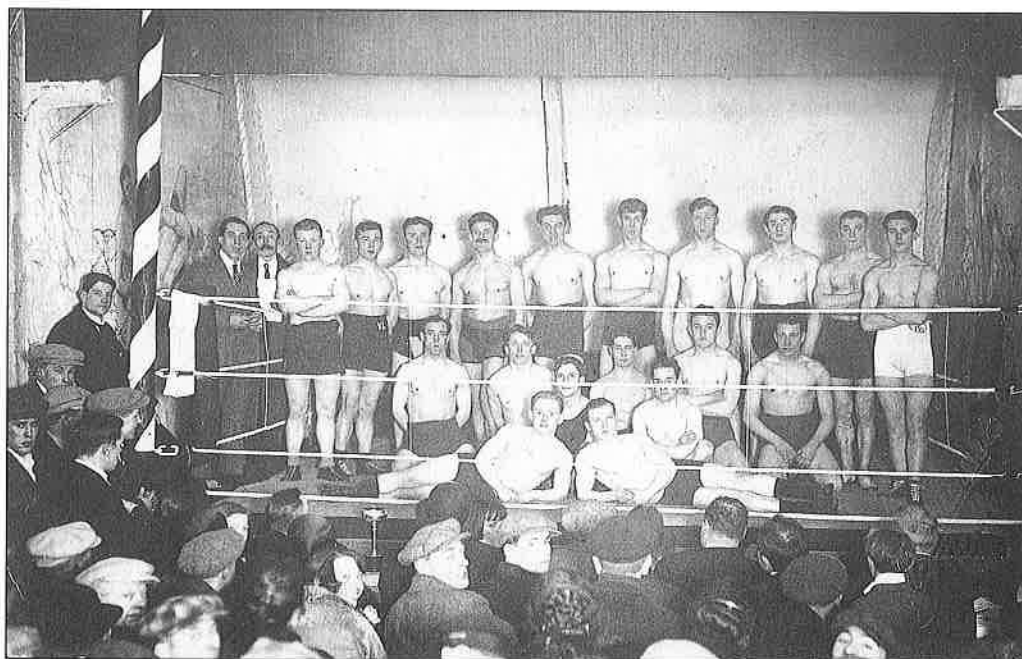
Oude foto's

Wij ontvingen van redactielid Steve Wante nog enkele merkwaardige foto's.

Foto 1 toont twee exotisch uitgedoste leden van de Gymnastische Volksvereniging Eendracht ter gelegenheid van het Scalafest op 27 en 28 februari 1921. Deze turnkring

bestond tussen 1902 en 1953 en wordt beschreven in Sportrevue nummer 3.

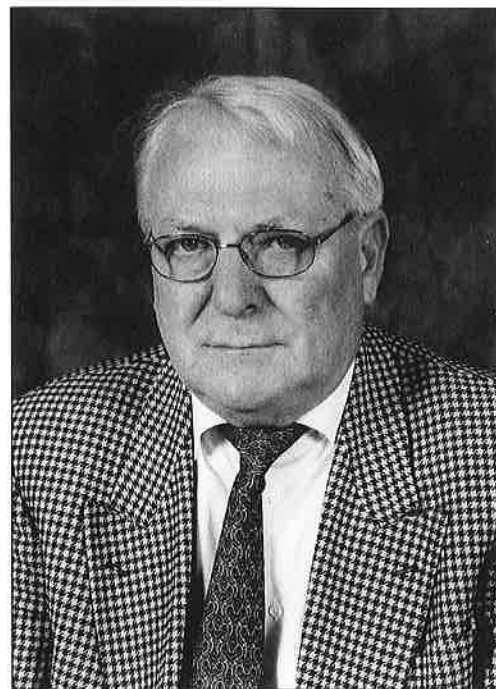
Foto 2 toont ons de deelnemers aan een boksavond, vermoedelijk in de loop van de jaren '30 in de zaal Apollo aan de Ankerstraat. De geschiedenis van de uit Sint-Niklaas verdwenen bokssport leest u in Sportrevue nummers 1 tot 4.

Wase Tennisclub

Ten overstaan van het artikel over de Wase Tennisclub, verschenen in *Sportrevue* nr. 7 van december 2003, ontvingen we vanwege voorzitter-stichter Piet Thyssen (uitbater van de toenmalige "Salons Carlton" aan de Stationsstraat, thans "Salons voor Schone Kunsten") een reactie die zowel enige rechtzetting als aanvulling betekent.

De stichter was inderdaad Piet Thyssen die persoonlijk contact legde met Henri Janssens (breigoedfabrikant in de Mercatorstraat en voorzitter van Sporta Waasland) en met hem de zeer gunstige voorwaarden voor huur en aankooprecht kon bedingen. Het was dan ook normaal dat tijdens de eerste vergadering waarin het bestuur werd samengesteld, Piet zelf tot voorzitter werd verkozen. In tegenstelling tot het gegeven in ons artikel dat hij na een jaar werd opgevolgd door William Smet, bewijzen de nieuw verworven bronnen dat Piet Thyssen maar liefst dertien jaar de nieuwe club leidde en derhalve de motor was achter de uitbreiding, vernieuwing en aankoop van het domein met daarin de aanleg van een kinderspeeltuin en de bouw van het clubhuis, tevens chalet met restaurantfunctie. Een vergetelheid uit het artikel die we hiermee ook willen rechtzetten, is de aanwezigheid in het bestuur van erevoorzitter André Braeckman, toenmalig stadssecre-

Ere wie ere toekomt.

Recente foto van Piet Thyssen, stichter van de Wase Tennisclub

taris. De overige functies werden toegewezen aan Urbain Acar als ondervoorzitter, Georges De Vos als secretaris, Guido Van Gysel als schatbewaarder, William Smet als sportdirecteur, Frans Janssens en dr. Joseph Van Laere als raadsleden.

